

Tjaša Mislej

SKLADIŠČE

OSEBE

Štiri delavke v skladišču hipermarketa:

EVELIN, 27 let

MARIA, 28 let

SUZI, 34 let

VERA, 59 let

Druge osebe so še:

POSLOVODJA GREBOVIČ, 50 let

IZGUBLJENI KUPEC

BIGI, novi skladiščnik

NOVINAR

© Tjaša Mislej
Borova ulica 4 1232 Vir
t.mislej@gmail.com

Svinja o koruzi

Evelin sama v skladišču hipermarketa.

EVELIN: O, dragi moji, kako sem vesela, da ste prišli! I love you. Ich liebe dich. Zapela bom eno pesem, ki govori o ljubezni. Tisti stari, trdovratni ljubezni, ki je ne moreš pozabiti, če se še tako trudiš ... O ljubezni, ki se zažre v vse celice tvojega telesa. (zapoje) »Tokrat so zvezde sijale samo za naju in ti si me objel ...«

Iz oblačilnice priteče Suzi.

SUZI: Evelin! Obljubila si mi, da ne boš!

EVELIN: Kaj? Kaj ti je?!

SUZI: Rekla si, da ne boš več pela te pesmi! Veš, da me spominja na njega.

EVELIN: Ja in?

SUZI: Obljubila si!

EVELIN: Ne cmeri se. Bod srečna, da je šel. (poje) »Šepetal si mi zaljubljene besede ...«

SUZI: Nehaj, nehaj!

EVELIN (poje): »Prevaral si srce, moje naivno srce ... «

SUZI: A si lahko tiho? Prosim.

EVELIN: Haha, oprost, saj ne bom več! Haha.

Iz oblačilnice pride Vera. Za njo počasi poklapano stopa Maria. Vera vrže Evelin in Suzi vsaki eno haljo.

VERA: Kaj se spet gresta? Halje gor in tišina obe. Da vaju ne slišim več.

Evelin in Suzi si nejevoljno oblečeta halji. Potem vse štiri delavke vlačijo škatle z robo gor in dol, vozijo sem in tja ogromne poličnike na kolesih in zlagajo gor in dol konzerve različnih velikosti. Evelin neha zlagati.

VERA: Kaj pa je?

EVELIN: Jaz moram nekaj povedat.

VERA: Aja?

SUZI: Zakaj moraš vedno ti začeti govoriti ...

EVELIN: Ker sem se prva javila. Jaz sem Evelin. Evelin mi je ime in sem pevka. (Vera se zareži.) Ja, pevka sem, a prav? Zraven tega sem tudi plesalka in lahko sem tudi

igralka. (*Vera se še bolj zareži.*) Ja, v redu! Trenutno delam v skladišču! Ampak to samo začasno, dokler ne najdem boljšega!

VERA: Kar sanjej, punči. Ampak veste, kako gre ... Sanja svinja kukuruz! Haha.

EVELIN: Nesramnice. Ne pustijo mi, da povem ... Ja, okej. Delam v skladišču trgovine. In to ni kar ena navadna trgovina. To je ogromna trgovina. Res huge trgovina!

SUZI: Ogromna!

EVELIN: Ne prekinjaj. Kje sem bila? Ta trgovina je tako ogromna, da v enem tednu ne moreš prit peš z enega konca na drugi konec. Tako je velika, da moraš ob vhodu kupit zemljevid, sicer ne najdeš več poti ven.

SUZI: Supermegatrgovina!

EVELIN: Tako je ogromna, da ženske v njej rojevajo otroke, ko čakajo na kruh, moški si morajo na novo obriti brade, starci se poslavljajo in odhajajo na oni svet ...

SUZI: Ne, tista boljša beseda ... Kako že gre? Tista beseda ...

MARIA: Hipermegamarket?

SUZI: To, ja!

EVELIN: Sem Evelin in delam v skladišču. Ampak ne bom več dolgo. Ne bom se zataknila tukaj kot nekatere, a ne?

VERA: Si končala? Začni zlagat, konzerve se ne bodo same zložile gor.

SUZI: Petdeset škatel rdečega fižola za zložiti!

MARIA: Država uvoza: Čile.

SUZI: Ta fižol je videl več sveta kot jaz.

EVELIN: Vsaka peška je vidla več sveta kot ti.

SUZI: Ko bom odprla svojo cvetličarno, bom pa hodila na razstave cvetja.

VERA: Boš, boš. Seveda boš. To je Suzi in že 8 let dela v skladišču trgovine.

EVELIN, MARIA, SUZI: Hipermegamarketa!

EVELIN: Suzi špara denar za cvetličarno. Sovražim vrt in zemljo in polže.

VERA: Jaz sem Vera. Samo še par let do penzije, pa moram premetavat te preklete škatle. Križ me bo fental!

SUZI: Na komisiji so ji zavrnili prošnjo za invalidsko.

EVELIN: Saj ji nič ni.

VERA: Pritožila se bom. Celo življenje plačujem zavarovanje, zdaj se pa na stara leta matram s temi škatlami ...

EVELIN: Eh, stara je najbolj živahna. In najbolj glasna.

VERA: A, bejž.

MARIA: Vsak dan enako. Zlaganje, pakiranje, deklariranje. Odpiramo, režemo, premetavamo škatle gor in dol, gor in dol, gooor in doool. Nikoli konca. Ko že misliš, da je vse zloženo, ko si že skoraj oddahneš – bam! Ti že vozijo nove in nove in nove škatle.

EVELIN: Tale tukaj je pa ta fina! No, kar sama povej.

MARIA: Kaj naj povem? Da v resnici nimam pojma, kdo sem, kaj hočem in kaj bom delala čez 5 let?

VERA: Isto kot zdaj boš delala, dragica. Kaj pa misliš. Maria je študentka.

EVELIN: O, ne. Je že diplomirala.

SUZI: Visoko študirana ... Kako že? Magistra književnosti in literature?

EVELIN: Koza! Primerjalne književnosti in literarne teorije!

SUZI: Oprost.

MARIA: Želim si pisat. Rada bi pisala.

SUZI: Pisateljica! Kako nobel se to sliši.

EVELIN: Jaz ne rabim nobenga faksa, da delam tu. Ne rabim diplome, da znam gnile paradajze ven zbrat. Pa na vsak artikel eno nalepko stisnit – škljoc, škljoc, škljoc! Pa kimat šefici, ko nam pride težit.

MARIA: Hočem pisat. Moram pisat. Rada bi pisala o ljudeh, ki živijo posebna življenja.

VERA: Zarad mene lahko cel inventar popišeš. Grba bo vesela.

SUZI: Evelin se zna super prilizovat šefici.

EVELIN: Fouš si mi. Obljubila mi je napredovanje!

VERA: Napredovanje?! Jaz sem bila tukaj, ko je ona še Čunga lunga čigumije s sošolkami kradla. Jaz sem vodja izmene. Kakšno napredovanje ti je obljubila?

EVELIN: Ne skrbi, stara. Kmalu me ne bo več v tej luknji. Ne mislim se tukaj postarat in postat del inventarja! Hvala lepa.

SUZI: Regal ali čitalec kode?

MARIA: To bi lahko bila kratka zgodba: Kako sem postala čitalec kode.

VERA: Kaj če bi ve manj čvekale in več delale, a?! Tišina pa delat!

EVELIN: Stara je spet natakljena.

SUZI: Danes bo spet dolga.

Delavke zlagajo robo. V skladišče pride kupec.

KUPEC: Se opravičujem ...

EVELIN: Kaj bi tale spet rad ...

SUZI: Kolikokrat vam moramo povedat.

KUPEC: Samo nekaj bi vprašal.

EVELIN: Ne zdaj, ne tukaj.

VERA: Ta gospod sploh ne dela v skladišču.

SUZI: Gospod, vi ne delate tukaj.

VERA: Kdaj pa kdaj pride noter. Po pomoti.

EVELIN: Vstop za nezaposlene prepovedan!

KUPEC: Samo eno vprašanje, prosim.

SUZI: Gospod, ne morete bit tu.

KUPEC: Kje imate ...

VERA: Ne moremo vam pomagat.

KUPEC: ... grški jogurt z okusom češkega jabolčka ...

EVELIN: Nasvidenje!

KUPEC: ... z marmeladko iz švedskih goji jagod ...

SUZI: Vprašajte prodajalce.

KUPEC: ... s semeni španskega sezama iz Andaluzije? Nobenega prodajalca ni nikjer!
Nobenega! Čisto sam sem, izgubljen! Prosim, pomagajte.

Vera, Suzi in Evelin kupca potiskajo ven.

VERA: Obrnite se na informacije.

SUZI: Vse bo v redu, gospod. Pri nas dobite vse, kar si želite, kar bi si lahko želeli in kar bi bilo boljše, da si ne bi.

EVELIN: Visoka kakovost po ugodnih cenah in vse ostalo, kar lepo zveni.

VERA: Ker nam je mar!

Potisnejo kupca skozi vrata.

EVELIN: Mater, težak je bil. Preveč jogurta požre.

SUZI: Hvala bogu smo se ga rešile.

VERA: Zdaj bi že kar vsaka stranka po skladišču stikala. To pa ne, dokler sem jaz vodja izmene!

EVELIN: Ne bo več dolgo. Dobila bom napredovanje.

MARIA: *Zaradi višine je ponoči spet sanjala nore sanje. Težko je spati na 5000 metrih. Močan veter se celo noč zaganja v šotor. Spila je čaj in pojedla kuhano jajce. Ni vedela, kdaj in kje bo na vrsti naslednji obrok. Ko je odrinila iz baznega tabora, se je na nebu svetlikalo na tisoče zvezd.*

VERA: Maria?

MARIA: *Razpihalo je oblake prejšnjega večera. Bila je jasna noč. V daljavi je lahko videla vrh, ki se je ponosno vzpenjal proti zvezdam.*

VERA: Maria?! A si slučajno že vse zložila?

MARIA: Kaj? Ne še.

VERA (*poda ji škatlo*): Potem pa zlagej! Kaj si tale podstopi ... Sanjarile bi in meglo mešale, kdo bo pa pošteno delal?!

Delavke zlagajo izdelke.

EVELIN: A ne bi moral že zvonit zvonec za malco?

SUZI: Ja, ura je cajt.

VERA: Takoj bi rade malco. Ko sem jaz začela s službo, ni blo nobene malce. Zjutraj sem se nabasala z močnikom za cel dan.

EVELIN: Zakaj ni zvonca?

SUZI: Kje je zvonec?!

EVELIN: Hočemo zvonec!

VERA: Tišina!

Zazvoni zvonec za malico.

Odmor za malico in velika novica

MARIA: Zvonec in vsega bo enkrat konec.

SUZI: Končno!

MARIA: Ko bi nas vsaj pravica do malice pomirila in odvrnila od razmišljanja o politični situaciji in naših bednih eksistencah. Na zdravje.

VERA: Politika je zame dober sendvič in možnost lastne televizije.

EVELIN: Malica, babe! To!

SUZI: Čikpavza!

Vera odvijte svoj sendvič. Suzi prižge cigareto. Evelin na hitro poje čokoladko. Maria zapisuje v zvezek in ugrizne v jabolko.

VERA: Ej! A si plačala jabuk?

MARIA: Halo? Itak da sem.

VERA: Sam prašam.

EVELIN: Stara vedno je sendvič. Isti sendvič. Že 30 let.

VERA: Kaj pa ti veš? Še na svetu te ni blo.

EVELIN: Poli salama, majoneza, kumarice. A je res? Pa zemlja od včeraj.

VERA: Moja stvar!

SUZI: Jih dobimo znižane. Dober tek, Veri! Privošči si.

VERA: A ti nauš jedla?

SUZI: Ne zdaj.

EVELIN: Suza! A si že? Daj, greva se.

SUZI: Čik bi pokadila.

EVELIN: Itak ne smemo več zares kadit. Prid.

SUZI: Ne, no. Ne da se mi.

EVELIN: Vrži to sranje nekam. Daj, greva se. Pliz, pliz, Suzi!

MARIA: Ženska nima nobenga miru.

EVELIN: Pliiiiiz, Suza!

SUZI: Prav, no! Kaj bi rada?

EVELIN: Greva se isto kot prej.

SUZI: A talk show?

EVELIN: Ja, no. To je dbest. Ti začneš.

SUZI: Jaz? Kako pa?

VERA: Uboga Suzi. Kot običajno ne ve, kaj bi.

EVELIN: Saj znaš.

SUZI: Ne vem ...

EVELIN: Začni, začni, začni!

SUZI: Okej, no. Usediva se semle. Kako se že reče? Spoštovana publika, dragi gledalci ...
V čast mi je, da je danes z nami posebna gostja. V redu?

EVELIN: Daj naprej!

SUZI: ... danes je tukaj ... ena zelo slavna oseba. Zelo zelo slavna.

EVELIN: Ja, hvala, hvala.

SUZI: Hvala, da ste prišli k nam. Res hvala. Hvala, da –

EVELIN: Naprej, no! Povej ljudem, kdo sem.

SUZI: Saj res ... Ona je ... Vi ste ... Zelo znana – pevka?

EVELIN: Ne!

SUZI: Igralka!?

EVELIN: Tako, tako. Zdaj pa me vprašaj nekaj.

SUZI: Okej okej ... Em ...

EVELIN: Vprašaj nekaj, da bo ljudi ganilo, a veš. Nekaj, da se ti jaz odprem.

SUZI: Em ... Ne vem, kaj bi vprašala. Čudno se mi zdi vse tole. Oprostite.

EVELIN: A moraš vse pokvarit?

VERA: Punce, malica bo fertik ...

EVELIN: Ne, ni še konec! Gremo se kaj drugega! Vera, kaj smo gledale včeraj?

VERA: Imele smo kazensko zaradi – saj veš koga (*pokaže na Mario*).

EVELIN: Saj res, pizda! Brez televizije smo bile cel jebeni večer.

MARIA: Ni bila moja krivda.

VERA: Bla bla bla.

EVELIN: No, kaj smo pa gledale predvčerajšnjim?

SUZI: Jaz vem, pa ti ne povem.

EVELIN: A zdaj boš pa užaljena? Kot da se ne spomnim. En trapast romantičen film je bil.

»Na svetu smo zato, da najdemo svojo drugo polovico, sorodno dušo, ki nam je bila usojena!« Vidla sem te, da si se cmerila zraven.

SUZI: Utihni!

MARIA: *Med vzponom so bile njene misli ves čas svinčeno pritrjene na goro. Ko je stala na vrhu osemtisočaka in kot ženska dosegla rekordno višino, se je tudi sama za hip počutila kot del nesmrtné lepote vršaca, kot nekaj dovršenega in popolnega. Ženski rekord ji ni bil dovolj, kmalu je začela sanjati o tem, da bi se povzpela višje, najvišje od vseh ljudi na svetu. Višave so jo pomirjale. Dajale občutek nedotakljivosti, neranljivosti, kot bi izpila čašo nesmrtnosti.*

EVELIN: Naša Maria rada razlaga o stvareh, ki jih sama ni nikoli doživela, ki jih v bistvu sploh ne pozna in v resnici tudi nikogar prav ne zanimajo.

MARIA: Ignoriram.

VERA: Pusti jo.

EVELIN: Se pardoniram. A ni škoda časa?

VERA: To se strinjam. Lahko bi ga na primer porabila za pospravljanje.

SUZI: Ne razumeta. Ona piše pomembno knjigo o pomembnih ženskah.

EVELIN: Kot da nismo že stokrat slišale. O ženskah junakinjah. To je zdaj moderno.

MARIA: Kaj pa ti veš!? Prižgi si televizijo!

VERA: Televizija je na vrsti zvečer, ko vse opravimo. Če vse opravimo.

EVELIN: Po tuširanju. Najprej v vrsto za tuš, potem pa televizija!

SUZI: Danes sem jaz prva za tuš.

EVELIN: A nisem jaz danes?

SUZI: Ne, jaz sem! Poglej, zapisano je. *(pokaže na stolpce na steni)*

EVELIN: Prav. Jaz sem pa prva na vrsti za daljinca. Poglejte tja. *(pokaže na drug stolpec na steni)* Danes so Talenti. Ne bom se tuširala, da ne zamudim.

VERA: Packa mala!

EVELIN: Kaj se gremo, no?!

SUZI: Kaj pa top model?

EVELIN: Top model? Kako bomo tekmovali za top model v teh ogabnih delavskih haljah in poceni plastičnih coklih?! A me zajejavaš?

VERA: Kakšna grobijanka!

SUZI: Ne, Evelin. Oprost, mislila sem ...

VERA: Taka luštna punca, pa tako groba. Včasih so ble punce drugačne.

EVELIN: Chillax, stara.

V skladišče pride poslovodja, gospa GRBOVŠEK.

EVELIN: Khm, Grba.

SUZI: Grba.

MARIA: Grba.

VERA: Dober dan, gospa Grebovšek. Kako gre v pisarni?

GRBOVIČ: Sploh ne sprašuj. Kaj pa ve – a spet jeste?

VERA: Čas malice je. Punce bojo takoj gotove.

GRBOVIČ: A je že prišla roba?

VERA: Ne še.

GRBOVIČ: Ko pripeljejo, morate vse zložiti na regale. Še danes. Nobenih kupov ne sme biti nikjer. Jutri pride na obisk gospod direktor.

VERA: Aha.

GRBOVŠEK: Zelo pomembna oseba. Direktor cele naše regije!

EVELIN: A res? Kakšna čast. Posebej se bomo potrudile.

GRBOVIČ: Pregledal bo celo poslovalnico. Tudi skladišče. A sem vam že povedala, da je direktor cele regije?

EVELIN: Super.

VERA: Aha, aha.

GRBOVIČ: Pogledjte, kakšno mate. Vse mora bit tip top zloženo. In to do jutri!

VERA: In tud bo.

MARIA: Brez vprašanja.

GREBOVIČ: Boljše za vas. Danes sem dobila e-mail, da nameravajo optimizirati proces dela.

EVELIN: A res? Super.

GREBOVIČ: To pomen, da bojo odpuščali! Preveč vas je.

EVELIN: Aja.

GREBOVIČ: Pridem pogledat potem.

Poslovodja Grbovšek odide.

EVELIN: Pfuj! Prekleta prasica zoprna.

SUZI: A ste slišale? Odpuščali bodo. Zihher bodo mene, zihher mene. O fak, o fak!

VERA: Suza, pomir se.

EVELIN: Pujsa Grba vedno to reče.

MARIA: Klasika. Grozijo nam, da bi bile v strahu. To je njihova taktika. Hočejo, da smo prestrašene. Ne smete se jim pustit.

EVELIN: Ona je pa vedno najbolj pametna. Zakaj nam moraš pametovat, a?

MARIA: Hočejo tud to, da se skregamo med sabo.

Zazvoni zvonec za konec malice.

VERA: Konec špasa. Ajmo delat! Ne gremo spat, dokler ne zrihtamo vsega.

SUZI: Brez dela ni jela.

VERA: Kdor ne dela, naj ne je! Še naš minister pravi tako.

EVELIN: Mater, nikol ne bomo končale. Zamudila bom Talente.

MARIA: Eh, moje sodelavke so včasih tako ...

Delavke zlagajo izdelke, lepijo nalepke, pospravljajo po skladišču.

Pride roba

Delavke zlagajo in pospravljajo po skladišču.

SUZI: Vera, kaj boš kuhala v nedeljo, če boš frej?

VERA: Odvisno ali bo staremu pasal riž ali krompir. Moj stari je občutljiv.

EVELIN: Mhm. Ja, ja.

SUZI: Jaz študiram, da bi delala filane paprike. Jih mamo ravno v akciji.

VERA: Zdaj ni sezona. Niso dobre zdaj.

SUZI: V akciji so.

EVELIN: Ne že spet.

VERA: Napravi rajši segedin. Zelje mamo tud v akciji. Ti jaz povem, kako je treba segedin.
Najprej popražiš čebulco, potem vržeš noter še malo drobno nasekljanega
korenčka, ampak pazi, mora bit res na drobno ...

EVELIN: Vedno govorita o hrani. Kaj bojo v nedeljo kuhali, kaj bojo žrli in kdaj bojo šli srat
... Kaj nas briga!

SUZI: Oprost, Evelin.

MARIA: Mene pa to spominja na eno predstavo. Sedem kuharic je bilo. Cel čas so lupile
krompir. Nič drugega.

VERA: Veš, kaj?! Pa ne poslušat, če te moti!

EVELIN: Kako pa naj to naredim? Kako naj vaju ne slišim – tukej notri?

VERA: Tvoja stvar, lubica.

MARIA: Teoretično človek lahko izklopi določena čutila, če trenira. Če bi vsak dan vadila, bi
lahko zvoke nevtralizirala ...

EVELIN: Evo, spet.

MARIA: Lahko bi dražljaje iz okolja sprejemala selektivno.

EVELIN: Spet nam pametuje. Vera?!

VERA: Škatle stojijo, ve pa fantazirate v božjo mater. Mudi se nam, če hočemo imet kaj od
televizije. Direktor pride. A ste slišale? Direktor cele regije!

SUZI: Direktor cele regije?!

EVELIN: Baje bi moral prit že prejšnji teden in še prejšnji. Pa ga nikol ni bilo. Kje pa ima cajt za te reči? Mora na kosilca in večerje hodit z drugimi direktorji.

MARIA: Gospôda ima veliko, a dovolj nikoli.

EVELIN: Težka so pota gospodova. Amen!

VERA: Jutri pa baje čist zares pride.

SUZI: Pa toliko robe ... Mogoče bodo pa enkrat vse pokupil. A si predstavljate? Prideš v štacuno in vse prazno. Nič.

EVELIN: Ne bit glupa. Nikol ne bodo mogli vsega pokupit!

MARIA: Ja, lepo bi bilo. Tiha bela prazna hala. Res lepo.

VERA: Neumnosti govorite. Trgovine so bile prazne, ko je bila vojna.

EVELIN: Roba bo vedno tukej. Pa če se vse štiri na trepalnice pomečemo.

VERA: A ne bi manj čivkale in več delale? Hočem gledat svojo nadaljevanko zvečer. Vi ne veste, kako je lepa! Na morju se dogaja. Nekje dol, Turčija ali Grčija, kaj jaz vem. Rada gledam vile ob morju in lepe ladje in palme in restavracije in ...

SUZI: Oh, in sončne zahode na morju! Ne pozabi povedat.

VERA: Ja! Sončne zahode na morju tako rada gledam! Nikol nisem hodila na morje. Stari ne mara potovat. Pravi, da tam ni nič. Samo vročina in kamni.

EVELIN: Zdaj pa lahko kam greš, ko si sama.

SUZI: Evelin! Pusti jo.

VERA: Kaj si rekla?

EVELIN: Nič, pozabi.

VERA: Kje pa morem kam it? Še jajca si ne zna skuhat, revež.

SUZI: Postrežba mu paše, veš da.

EVELIN: Mu je pasala.

SUZI: Pššt.

VERA: Saj bom kam šla, ko stari ne bo več tko bolan.

EVELIN: Vera je že nekaj let vdova. Mož ji je umrl za rakom. Ampak ona še vedno govori o njem, kot da je živ. Jaz tega ne razumem.

SUZI: Pusti jo, no.

EVELIN: Živcira me.

VERA: Veste, punce. Včasih sem pa hodila dosti v tujino. Vsak mesec v Trst po stvari.

MARIA: Švercanje robe ne šteje kot potovanje, Vera.

VERA: Tišina in zlagejte! Stoječa voda se usmradi!

Delavke se zatopijo v delo. V skladišče pride skladiščnik BIGI.

BIGI: Emm ... Pardon. *(Ni odziva.)* Se opravičujem, a lahko mal zmotim?

SUZI: Probej, hihi.

VERA: Kaj bi rad?

EVELIN: Zmotil bi nas rad, saj je rekel.

BIGI: A je to skladišče?

SUZI: Hihi.

EVELIN: A se ne vidi, da mam polne roke?

VERA: Kaj je, fant?

BIGI: Za podpisat rabim tole. Katera mi bo podpisala?

EVELIN: O, jebemti, roba!

SUZI: Roba, punce!

EVELIN: Roba, roba, roba!

MARIA: Pa smo spet tam. Vedno isto. Vse pospravimo in spet nova roba. Pospraviš, nafileš, prodaš, pospraviš, nafileš, prodaš ... In tako v neskončnost.

VERA: A roba? Pa tako povej. Ja, kje pa je tisti prejšnji? Kaj je že bil – Domen? Davor? Nekaj na D ...

EVELIN: Denis je bil! Moj Denis! Kje pa je?

SUZI: Tvoj Denis?!

BIGI: Kdo?

EVELIN: Denis, moj Denis! Na njegovem mestu si!

BIGI: Tole rabim za podpisat ...

SUZI: Ne morem verjet. Kje je Denis? Vse gre v maloro.

BIGI: Samo podpis rabim. A lahko ...

SUZI: Mogoče je pa zbolel. Kaj, če so se regali podrli na njega?! Mogoče leži v kakšni bolnici. Ali pa ... v krsti!

EVELIN: A moraš?

VERA: Po tekočem traku se menjajo. Revež noben ne zdrži. Niso tako žilavi kot me.

EVELIN: Ej, kako ti je ime?

BIGI: Benjamin. Kličejo me pa Bigi.

EVELIN: Bigi? A ni boljše Beno? Jaz te bom klicala Beno.

SUZI: A ti nadomeščaš Denisa?

BIGI: Kdo je to?

EVELIN: Beno, a si redno al začasno tuki?

BIGI: Ne vem točno.

EVELIN: A si preko agencije? Upam, da ne. To je res bedno.

BIGI: Na študentsko napotnico.

VERA: A študiraš?

BIGI: Ne, ne. Od frenda je.

VERA: Pravilno. Če bi jaz imela sina, tud ne bi šel na faks. Kaj ti bo danes diploma?

BIGI: Šel bom študirat. Mogoče drugo leto. Če bo denar.

VERA: No, če bi jaz imela sina in bi po vsej sili hotel na faks, bi šel gotovo za odvetnika. To se danes splača. Ali pa za zdravnika!

BIGI: Podpis rabim.

VERA: Kako si priden! Če bi jaz imela sina, bi bil tudi tako priden kot ti. Stari si je vedno želel sina. Južne korenine ima in veš, kako je tam doli s temi sinovi. Pa mi ni ratalo, bog me nima rad. Strah me je bilo, ko sem rojevala. Strah me je bilo vprašat za spol. In so rekli *Čestitke gospa, deklica je!* Se mi je kar stemnilo. In potem staremu to povedat ... To mi je bilo pa težje kot mamo pokopat. Po telefonu sem mu povedala. In je bil stari čisto tiho. Tiho je bil in odložil. Ko sem prišla domov iz bolnice, sem pa videla, da je s pestjo naredil luknjo v steno poleg telefona. Pa nismo dali popraviti. Še zdaj se vidi. Da me je vsak dan opominjalo. Po tistem tudi

zanosila nisem več. Ja, tako je bilo. Hčerko imam namesto sina. Pa se je že zdavnaj odselila. Daleč od doma in redko pride na obisk.

EVELIN: Le zakaj?!

VERA: Ni mi lahko, fant. Ni mi lahko.

BIGI: Niste vi krivi, da niste rodili fanta. Pa tud otrok ni kriv.

VERA: Kdo pa je potem kriv, da je tako? Povej, fant.

SUZI: Benjamin mu je ime.

BIGI: Bigi me kličejo. Robo sem pripeljal.

EVELIN: No, boš ti zdaj moj tip namesto Denisa?

SUZI: Denis sploh ni bil tvoj!

EVELIN: Kaj pa ti veš? A si bla zraven?

SUZI: Prestar je bil zate.

EVELIN: Ni važno. Vsi so isti in na koncu vsi hočejo isto!

BIGI: Ej, ni treba posploševat.

SUZI: Denis je bil ... tak pravi moški. Močne roke je imel in malo govoril.

EVELIN: Pa veliko preklinjal.

MARIA: V resnici je bil eno navadno šovinistično prase. Super da ga ni več. Ne vem, kako je lahko tak kreten kakšni ženski všeč.

EVELIN: Priznaj, da te je rajcal. Če bi te zgrabil s tistimi svojimi rokami, bi bila cela mokra.

VERA: Tamala, kako se pa ti obnašaš!

MARIA: Moje sodelavke so pač ...

EVELIN (*Bigiju*): Tud ti si kar dober. Malo nižji od Denisa, ampak ni panike. Upam, da nisi sramežljiv. Če greva za tiste škatle, bo v redu?

VERA: Kurbica mala, gremo robo štet! Alo!

EVELIN: Slišiš, kako so nesramne? Kaj moram jaz prenašat.

BIGI: Se opravičujem, mal se mi mudi.

EVELIN: A ti je Suza bolj všeč? Ona bi te takoj vzela. Je že fejest obupana. Dva froca ima doma. Odkar ji je bivši zbežal z drugo, je ostala sama, reva.

BIGI: Moje sožalje, gospa.

SUZI: Gospa?

EVELIN: Saj ni umrl. Na srečo ali na žalost. V resnici je bila sama sreča božja, da je pobegnil. Veliko je pil, v gostilno smuk, domov pa slalom. In težko roko je imel.

SUZI: Ja, vem. Ni bil popoln, ampak ...

EVELIN: Daleč od tega.

SUZI: Ampak moj je bil! Moj, samo moj.

MARIA: Oprostite, moje sodelavke so včasih ...

EVELIN: No, kaj?

MARIA: Eh, nič. Pozabi.

EVELIN: No, kaj smo? A bi že enkrat povedala do konca?! Glupe, nevedne, preproste?! Nisi nič boljša od nas ... V istem dreku si, ista luzerka!

MARIA: Če misliš, da imam katero tu za luzerko, se pa motiš! Za naše sranje so krivi tisti, ki jim ta drek koristi!

EVELIN: Spet se delaš pametno.

MARIA: Samo povem, kar je res.

EVELIN: Bla bla bla!

BIGI: Se opravičujem, ampak samo en podpis bi prosil ... Mudi se mi naprej.

VERA: Ja, seveda. Oprosti, da je trajalo. Naslednjič takoj pridi do mene, da se izogneš tem hijenam. (*podpiše*) Tako.

BIGI: Hvala. Adijo! (*odide*)

VERA: Joj, če bi jaz imela takega sina ...

EVELIN: Če bi jaz imela takega moškega. Haha!

VERA: Tamala!

EVELIN: Hecam se no.

SUZI: Pa je šel.

EVELIN: Res nismo imele velik od njega.

VERA: Presneta roba.

EVELIN: Prisežem, zadavila bom naslednjega, ki bo toliko pripeljal.

VERA: Ajde, punce. Dovolj jamranja. Kruha ne naredi moka ...

VSE: ... ampak roka!

Delavke nosijo škatle, odpirajo, zlagajo, pospravljajo artikle.

Zvečer pred TV

Zvečer v skladišču. Prižgan je velik TV-ekran. Delavke sedijo pred ekranom in gledajo nadaljevanko. Maria že spi. Nadaljevanka se konča, na vrsti so reklame.

EVELIN: Pa ne, no!

SUZI: Vedno tko končajo.

VERA: A ste vidle, kako laže, kača. Ona ni prava mama, ta otrok ni njen!

SUZI: Čigav pa je pol? Od Fernande že ni.

EVELIN: Tko končajo, da moraš gledat naprej. Kaj pa tale? *(pokaže Mario)*

VERA: Zaspala je, reva.

SUZI: Ni čudno, kolk smo mele za zložit.

EVELIN: Ona je prefina za naše nadaljevanke.

VERA: Mater, križ me bo fental.

SUZI: Jaz sem cela crknjena.

EVELIN: In grem stavit, da veleecenjenega direktorja jutri spet ne bo.

VERA: Seveda ga ne bo. Daj mi daljinca.

EVELIN: Čakaj, nisi še na vrsti.

VERA: Sem ga daj, tamala.

EVELIN: Ne dam. Zdaj bo ponovitev Talentov.

VERA: Ponovitve so itak brez veze! Daj sem!

EVELIN: Nehaj!

SUZI: Pšššt, Mario bosta zbudili.

Televizija se sama izklopi. Čas za televizijo je potekel.

EVELIN: O, jebemti. A že?!

VERA: Gremo, drage dame. Konec špasa.

SUZI: Lahko noč.

VERA: A ste umile zobe? Gospod doktor zobar je drag.

SUZI: Smo, smo.

EVELIN: Nič ni drag, če mu ga poafaš. Hecam se, no! Vera, ne bit tok zategnjena.

VERA: Gremo spat, tamala. Jutri zgodej začnemo.

EVELIN: Človek se še pohecat ne sme. Lahko noč.

SUZI: Maria, spat.

MARIA: Mmm?

SUZI: Gremo spat.

VERA: Lahko noč!

Delavke se odpravijo spat na zložljive postelje, ki so postavljene v skladišču.

Veliki dan

Jutro v skladišču. Vera v uniformi hodi po skladišču in si ogleduje robo.

VERA: Alo, punce! Jutro je! Gremo, auf! Kje ste?!

SUZI: Še mal, Vera ...

EVELIN: Tud preobleč se ne moremo v miru, pizda čorova.

VERA: Ura je cajt, kje ste?!

Suzi, Evelin in Maria pridejo iz oblačilnice.

VERA: Dobro jutro. Zamujate.

EVELIN: Daj no, Vera.

VERA: Ruknite kavo in gremo. (*Marii*) Kaj je s tabo? A še spiš?

MARIA: Ja. Mislim, ne.

VERA: Se boš že zbudila, brez skrbi.

SUZI: Kolk smo sploh spale? Se mi zdi, da nič.

VERA: Dovolj! Kaj pa včasih, ko smo morale še krave pomolst pred šihom?! Kot veste, danes pride gospod direktor in vse mora bit ...

EVELIN: Direktor cele naše regije – pozabila si povedat.

VERA: Vse mora bit tip top! Deklaracije na vegi paštetah ne štimajo. Ena od vas je gor lepila napačne – od mesnih.

EVELIN: Jaz nisem!

MARIA: Jaz tud ne.

VERA: Tišina! Ni važno. Popravit treba.

EVELIN: Pofukane vegi paštete.

VERA: Tamala!

MARIA: A zdaj so pa paštete krive, ker ne vsebujejo trupel živali?

VERA: Men je čist vseeno, kakšne paštete so, dokler imajo ta prave nalepke in so na ta pravi polici, a je jasno? Etiketa – konzerva – polica!

VSE: Etiketa – konzerva – polica!

VERA: A je tok težko?! Kaj, a bi rajši šle delat na blagajno?

SUZI: Ne, ne. Samo ne na blagajno.

MARIA: Vse bomo zložile. Ni problema.

EVELIN: Točno. Stisnimo zobe in garajmo. To se spodobi za navadne delavke nižjega razreda, a je tako? Kaj se pa nismo učile. Aja, joj. Marička se je učila ... Velik se je učila. Ampak življenje ni potica, kaj češ!

VERA: Blagajna je šele hudič.

SUZI: Ni ga hujšega od blagajne! Vi sploh ne veste, kako je to, ko cel božji dan sediš na blagajni.

MARIA: O, ga že slišim. Zdaj bo prišel govor.

EVELIN: Govor! Hočemo govor!

VERA: Suzi, govor!

MARIA: Govor, govor!

EVELIN: Vsi bi radi slišal!

SUZI: A bi res radi slišal, kako je delat na blagajni?

VSE: Govor, govor, govor!

SUZI: Evo vam blagajno! Cel dan rit tiščiš na stol in buljiš v ekran. Če stranke ne zlagajo hitro, se ti vse zjebe. Pridejo bakice in so počasne. In delaš *bip, bip, bip, hvala, nasvidenje, dober dan!* In potem se stvari nabirajo na pultu. Ni več prostora. In nehaš delat *bip, bip, bip*. In čakaš, da zložijo vse tiste vrečke ješprenčka in polente v cekarček. In ti norma pade. In stranke so tečne. In potem pridejo menjat stvari. Ker je bil jogurt odprt, ko so prišli domov. Čeprav so ga sami preluknjali, ko so metal vrečke v avto. In fine gospe pridejo menjat gate za moža, ker so prevelike. Vedno kupijo prevelike. Pa jim lepo poveš, da ne smeš menjat brez računa. Ne poslušajo. Stojijo tam in tiščijo tiste gate pod nos. Vrsta pa do hladilnikov. In stranke ratajo še bolj tečne. In potem, potem ti zmanjka čikov! Ta mehke Boss, seveda. Jih kupujejo po cele šteke. Pustiš rajon, tečeš k sosedi. Sodelavka zavija z očmi, češ *To si moraš prej nafilat*, bla bla bla! Vrsta do hladilnikov, zoprni pogledi. Potem ti en tip kupi pol štruce belega kruha, pašteto in tri flaše poceni vina. Pa mu zmanjka 50 centov. Ga vprašaš, kaj bo dal nazaj. Noče nič vrniti. Gleda okoli, če mu bo kdo kaj dal. Gleda mene – kaj, a naj mu jaz zalagam? Jaz z minimalcem? Pa itak mu ne bi dala, pijancu. Bog pomagaj, me spominja na bivšega! In tip kar stoji tam in bulji. Stranke grdo gledajo, zavijajo z očmi. *A lahko še eno blagajno odprete?!* In jaz rečem *V redu je, gospod*. In plačam tistih ušvih 50 centov. Jaz plačam, čeprav tamaladva že tri leta nista vidla morja. Še danes mi je žal, da sem plačala, bog mi je priča! Ampak eno stvar bom rekla: Aleluja, da ne delam več na blagajni!

VSE: Aleluja! Bravo, Suza! Bravo!

EVELIN: Še Vera! Še Vera!

MARIA: Ja, Vera, govor!

SUZI: Govor, govor!

VERA: Eh, saj nobenga ne zanima.

MARIA: Seveda jih zanima. Daj, no, Vera.

EVELIN: Vse zanima! Govor!

VSE: Govor, govor, govor!

VERA: Prav, bom pa še jaz povedala. Še nisem bila 20 let stara in sem že delala kot prodajalka. Začela sem v eni majhni trgovini. Pri Čebel'ci se je reklo. In vam povem, tam je bilo vse drugač! Vsako soboto sem narezala domačo salamo in pršut. Zložila sem v delikateso, da je fejš dišal. Ob strani domače klobase. Nek fin gospod, trgovski potnik je bil, jih je kupoval vsako soboto. Prinašal mi je darila. *Tole je pa zate, Veri* in v roke mi je stisnil kak paket finih damskih nogavic ali pa italijansko kavo. Oh, sobote v Čebel'ci! Otroci so jemal lizike iz kozarcev. Mame so kupovale sestavine za piškote, naročale svež kruh in žemljice, izbirale marmelade in kompote. Vzele so si čas, jaz sem jim nosila vse na pult. Vmes sem izvedela vse sorte. Kdo se poroča, kdo ločuje, katera je noseča in kdo od sosedov je skregan. Ob sobotah samo do dvanajstih, nedelje vedno frej. Noben bedak ni ob nedeljah v štacune rinil – kje pa! To je bila še naša Jugovina!

SUZA: Ja, tako je bilo in nikoli več ne bo!

MARIA: Prvo žensko alpinistično odpravo v Jugi je vodila 26-letna Marija Frantar iz Kranja. Mlajša od mene. V začetku 80-ih je bilo, Pik Komunizma v Tadžikistanu, 7500 metrov! Sedem žensk je skupaj prišlo na vrh in doseglo jugoslovanski ženski rekord. Na hrbtu več kot 20 kil. Ta majhnim se je v novozapadli sneg ugrezalo do pasu. Ko so se vrnile, je medije najbolj zanimalo, kako so šle lulat v hudem mrazu in če so se veliko prepirale. Pa se niso prepirale, ker so imele skupen cilj in so hotele dokazat vsem moškim skeptikom, da lahko tudi ženske uspejo v vrhunskem alpinizmu!

VERA: Oh, moja Čebel'ca! Kje je že to? Več kot 15 let! Je šefica morala zapret, ker ni bilo ljudi. So hodili drugam, v večje trgovine. Bolj poceni trgovine. Odprte po cel dan. Ja, tako je bilo včasih. In nikol več ne bo.

SUZI: Nikol več ne bo fičkotov in katrc, ne bo si več mogel vsak bajte postaviti, ne bo več na pol zastonj sindikalnih prikolic, ne bo več švercanja iz Italije, ne bo več pionirčkov in Titove mladine!

VERA: Tito, ti si krao, ali si i nama dao.

EVELIN: Kako so dolgočasne te vaše štorije *Kako je bilo lepo v socializmu*. Kot da folk verjame. Sej vemo, da ni bilo vse idealno, kot zde tu nakladate.

VERA: Ti pa kaj veš, kako je bilo. Takrat se ona še rodila ni.

EVELIN: Pa kaj pol? Na pamet znam te vaše patetične zgodbe. Še dobro, da me ni bilo takrat. Enaka med enakimi, povprečna med povprečnimi. Hvala lepa.

VERA: Ja, kaj si pa zdaj?

EVELIN: Ni važno, kaj sem. Važno je, kaj lahko postanem. Lahko postanem vse, kar hočem. Če si zares želim in se potrudim.

MARIA: Kako naivno.

VERA: Ja, s tem vas nafilajo. Kar smilite se mi tamladi. Vsak od vas misli, da mora bit nekaj posebnega, da mora postat ne vem kaj.

EVELIN: Boste že videle. Enkrat bodo vsi vedeli, kdo je Evelin.

MARIA: Veš da.

SUZI: Mi te poznamo, a ni to tud nekaj?

EVELIN: Ne zajebavej.

SUZI: Saj ne.

VERA: Veste kaj, rajši začnite paštete filat, in to takoj! Spet ste me na finto vrgle, da vam ni treba delat. Alo, gremo! Danes pride direktor.

VSE: Direktor cele naše regije!

VERA: Tako je. Vse mora bit tip top. Počitek je za mrtve!

EVELIN: Naj se dere, stara. Ne bo se več dolgo. Poslovodja mi je obljubila napredovanje.

MARIA: Kaj ti pa bo?

EVELIN: Ljubosumne ste!

SUZI: Evelin? A mi boš zrihtala oddelek za rože, ko boš napredovala?

VERA: Suzi je vedno hotla bit cvetličarka.

SUZI: Želela sem si na cvetličarsko, pa so mi vsi govorili, da sem preveč štorasta. Da ne bom znala daril zavijati. Da bom vse polomila. Pa sem šla na trgovsko. Evelin mi bo zrihtala oddelek za rože, ko bo šefica!

EVELIN: Jasno, da bom.

VERA: Super, še prej pa tele paštete zrihtej, da ne bom še desetkrat rekla. Zaenkrat sem še vedno jaz vodja izmene!

EVELIN: Kokokodak.

VERA: Tišina in delat!

Prašič iz ocvirkov

V skladišče pomotoma pride kupec.

KUPEC: Oprostite, lahko nekaj vprašam?

VERA: Kaj bi tale spet rad ...

SUZI: In tako zgodaj.

MARIA: Revež, zbudil se je med policami, na oddelku za likalnike.

EVELIN: Katera ga bo nadrla?

VERA: Bom jaz. Vstop samo za zaposlene!

KUPEC: Pardon ...

EVELIN: Lahko bi se bolj potrudila.

VERA: Tisto kosmatih medvedov, kaj počnete tu?!

EVELIN: Eh, to ni nič.

VERA: Stop, jebemuboga! Prepovedano naprej!

KUPEC: Se opravičujem, nekaj bi vprašal. Lepo vas prosim!

EVELIN: Pejte na informacije.

KUPEC: Ne najdem informacij. Ne vem, koliko dni je že minilo. Sploh ne vem, kateri dan je.

MARIA: Ubožec.

SUZI: Kaj pa zdaj iščete, gospod?

KUPEC: Saj, ravno to je problem! Ne morem se spomnit, kaj rabim. In to me spravlja ob pamet. Prej se mi je zdelo, da med policami vidim malega škratka z orglicami. Haluciniram!

VERA: Ko je moj stari še hodil v trgovino, ko še ni bil tako bolan, revež, sem mu vedno napisala na listek. Drugače je pol stvari pozabil.

SUZI: A imate slučajno listek, gospod?

KUPEC: Listek, listek? Ne, ne. Kje pa. Še sam ne vem. Šele ko bom to reč zagledal, bom vedel, da je prava. Mora bit nekaj posebnega. Vrhunske kakovosti. A še kdo sliši igranje orglic?

VERA: Norček.

EVELIN: A mogoče iščete set keramičnih kuhinjskih nožev? Danes imamo znižanega!

KUPEC: Ne, ni to.

SUZI: Kaj pa kletko za hrčka? Če kupite dve kletki, dobite hrčka gratis!

KUPEC: Ne, ne, ne.

SUZI: Hm, mogoče iščete nosečo Barbiko? Žal smo vse razprodali.

KUPEC: Ne, ne, prosim vas!

EVELIN: Kaj bi radi?! Šalico za kavo v obliki WC školjke? Zobno pasto, ki se odpira na obeh straneh? Posebne mini dežničke za čevlje? Pojočo Boogie ribo?! Ali kaj?

KUPEC: Ne ne ne, nič od tega! Zmešalo se mi bo! Kdo mi lahko pomaga, prosim? A mi boste vi pomagal? A mi boste vi pomagal? Gospa, gospod?

VERA: Ojej, ojej. Norišnica.

KUPEC: Malo bi si odpočil noge. Tako sem že utrujen in vse mi gre narobe.

SUZI: Lahko vam podarimo kupon s popusti za naslednji teden?

KUPEC: Nikamor ne grem, dokler ne najdem.

VERA: Čakate, no! To pa ne bo šlo.

SUZI: Kaj pa recimo ... prašiča iz ocvirkov?

EVELIN: Eh, koza! Ta ni naprodaj.

KUPEC: Kaj?

EVELIN: Prašiča žal ne prodajamo, je samo za okras.

SUZI: Saj res, oprusti.

VERA: Aja, tisti na delikatesi ... Ne, tistga se pa ne da kupit.

KUPEC: Kako ne da kupit?

EVELIN: Ker ni naprodaj.

VERA: Ne, ni.

KUPEC: Koliko pa stane?

VERA: Nič ne stane, ker ga ne morete kupit.

KUPEC: Kaj pa če vam plačam trojno?

EVELIN: Kako boste plačal trojno, če nima cene? Škoda, pa tak krasen prašič.

KUPEC: Vsaka stvar ima svojo ceno! Kar povejte.

EVELIN: Dobro ... Mogoče se lahko dogovorimo. Kaj misliš, Vera? Prašiča bi lahko prodali za mm ... za okroglih sto evrov!

KUPEC: Sto?! Ja, no ... 100 evrov ... A ni mal drago?

EVELIN: Glejte, to je zelo dragocen prašič. Ročno izdelan iz domačih ekoloških ocvirkov. To je posebna priložnost samo za vas. Kaj pravite?

VERA: Prašič iz ocvirkov za dušo privezat!

EVELIN: Gospod, sto evrov mi daste in pujs je vaš.

KUPEC: Ja, saj ...

V skladišče pride poslovodja Grebovič.

EVELIN: Khm, Grba.

SUZI: Grba.

MARIA: Grba.

VERA: Spravite ga ven.

SUZI (*kupcu*): Gremo, gospod. Ven morte, takoj.

KUPEC: Kaj pa pujs?

EVELIN: Pejte na informacije.

VERA: Dober dan, gospa Grebovšek. Kako je v pisarni?

GREBOVIČ: Ne sprašuj. (*zagleda kupca*) Kaj je zdaj to? Kdo ste vi?

VERA: Samo stranka je, ravnokar odhaja.

Evelin, Maria in Suzi kupca potisnejo ven.

VERA: Hvala in se priporočamo!

GREBOVIČ: Vera!

VERA: Ja, prosim?

GREBOVIČ: A je bila to kurbarija?

VERA: Ne, kje pa. Samo pomota, gospa.

GREBOVIČ: Ne dovolim, da mi skladišče spremenite v kupleraj!

VERA: Mhm, seveda ne. Bog ne daj.

GREBOVIČ: Gospod direktor cele naše regije je že na poti. Kmalu bo prišel na ogled.
Skladišče mora bit tip top, jasno?!

VERA: Seveda, jasno.

GREBOVIČ: Bi radi vedele, zakaj pride? Da odkrije najšibkejši člen! In kaj naredijo z najšibkejšim členom? A, kaj?

EVELIN: Odžagajo? Odpravijo? Odpustijo?

GREBOVIČ: Točno tko. Brihtna punca. Zrihtajte vse tip top! V vaše dobro.

Poslovodja Grebovič odide.

EVELIN: Fakof, oni bedak je imel že keš v rokah, stara pujsa Grba pa vse pokvari.

SUZI: A ste slišale? Odpuščali bodo. Kaj bomo?!

VERA: Nič, punce moje. Spet se bomo nagarale.

SUZI: Odpuščena bom, ziher bodo mene ...

MARIA: Prazne grožnje.

SUZI: In če res pride ta direktor in nas vse dol zapre?!

MARIA: In kaj? Nobene škode ne bo.

EVELIN: Reče razvajena mestna smrklija.

SUZI: Jaz rabim šiht! Dva otroka imam, če si mogoče pozabila?

VERA: Ne se prepirat, babe. Ajmo, noben hudič ne bo zlagal namesto nas.

EVELIN: Se opravičujem, ampak zdaj bo malica.

SUZI: Kje pa je zvonec?

EVELIN: Zvonec!

VERA: Kako malica? Saj še nismo nič ...

Zazvoni zvonec za malico.

Odmor za malico in skriti talenti

EVELIN: Malca, babe.

SUZI: Malca, juhu! Čas za čik.

MARIA: Čas za pisanje.

VERA: Vsaka eno žemljo, potem pa dalje. Kaj vse nas še čaka za nardit, Kristus Marija.
(*Vera si odvijje sendvič.*)

EVELIN: Kaj se gremo, kaj se gremo?

MARIA: *Zvečer, ko je vse potihnilo, je prijela za pero, da bi nadaljevala s pisanjem. Tako kot njen vrhunski alpinizem tudi pisanje ni naletelo na odobravanje v javnosti.*

EVELIN: Ta fina nas ignorira, kot ponavadi.

MARIA: *To se takrat pač ni spodobilo. Bila je že navajena poslušati »ne, ne moreš tega, ne smeš onega«. Ko je bila še deklica, se njeni trije bratje niso smeli igrati z njo, starši je niso hoteli izobraževati, dokler jih s svojo trmo in talentom ni pregovorila in postala prva ženska študentka na izbrani fakulteti. Čeprav je bila briljantna, je nekateri profesorji niso jemali resno. Lepo je vendar, če je polovica človeštva po naravi nižje od tebe – Virginia Wolf. Pisala je naskrivaj in rokopis prekrivala s prtičem, ki ga je krasila nedokončana vezanina.*

EVELIN: Misli, da ji bodo izdali knjigo. Kot da svet rabi še en nov roman. Zadnjič sem slišala po radiu, da pri nas več ljudi na leto napiše roman, kot pa kakšnega prebere.

SUZI: Da bi imela svojo knjigo! To bi bilo pa zelo nobel! To bi še jaz brala.

VERA: Naj čečka, če ji paše. Se pa strinjam, da bi lahko delala kaj bolj koristnega. Na primer pospravila prazne škatle.

SUZI: Veri, a boš letos kej vlagala kumarce?

VERA: Ne bom.

SUZI: Kaj pa paprike?

VERA: Ne da se mi več. Preveč dela in bajta smrdi po kisu.

EVELIN: Ne ne ne, punce moje. Ne bomo se spet o kuhanju pogovarjale. Imamo bolj zanimive teme za pogovore med pavzo. Televizija! Gremo se Talente!

SUZI: Ne, no.

EVELIN: Gremo se Talente, vsaka bo imela en nastop. Jaz bom pa sodnica.

SUZI: Zakaj ravno ti?

EVELIN: Babe, dobila sem super idejo! O, fak, kako se nisem prej spomnila!

SUZI: Kaj?

EVELIN: Carsko, vse nas bom spravila ven! To bo super!

SUZI: Kaj?!

EVELIN: Noro dobra ideja! Juhu!

VERA: Pomir se, tamala.

SUZI: Kakšna ideja?!

EVELIN: Prijavila nas bom na avdicijo za Talente!! Vse štiri!

SUZI: Kaj?!

VERA: Pa kaj še.

EVELIN: To bo ful zažgalo, vsem se bomo zasmilile!

SUZI: Zajebavaš.

EVELIN: Resno govorim. Prijavila nas bom kot *girl band*. Na televiziji bomo!!

SUZI: Kaj? Na televiziji?! Aaaaa!

VERA: Ti nisi resna, tamala.

SUZI: Eno nedeljo, ko smo bile frej, me je tamali vprašal *Mami, zakaj ti ne znaš nobene pesmice? A se nisi v šoli učila?* Nikol mu nisem pela, kje sem pa imela cajt.

EVELIN: To je genialno! Vsi bojo navijali za nas – štiri uboge delavke z angelskimi glasovi.

VERA: Pa ne misliš, da bom jaz pri teh letih skakala po odru?

EVELIN: Če lahko Madona, lahko tudi ti. Daj no, stara moja. Vadile bomo med pavzami in
čez en mesec gremo na avdicijo!

MARIA: Sploh ne veš, kakšne glasove imamo.

VERA: Jaz sem pela na šolskih proslavah.

SUZI: Jaz pa ne. Gospa tovarišica me ni marala.

VERA: Vedno žrtev.

EVELIN: Saj ni važno. Važna je prezentacija, nastop! Rekle bomo, da smo sestre!

VERA: Saj si nismo nič podobne.

MARIA: O, moj bog.

EVELIN: Pa kaj pol. Važna je zgodba! Poslušajte, štiri sestre bomo. Jaz sem najmlajša.

Mama me je imela v pozni starosti. Oče je umrl, ko sem bila še majhna. Tud mama je kmalu potem umrla, tako da si me vzgajala ti, Vera. Za to ti bom hvaležna do konca življenja. Bila si mi kot mati. Če ne bi bilo tebe, bi morala v rejništvo.

VERA: Ne rabiš se zahvaljevat. Storila sem, kar je bilo treba. Vsak bi to naredil. Čakaj, pa saj ne bo noben zares verjel ...

EVELIN: Če bomo me verjele, bodo vsi verjeli!

SUZI: Juhu, sestre bomo!

MARIA: Jaz se tega ne grem.

EVELIN: Kaj se da naredit iz tega girl banda, sam bog ve. By the way – začnite razmišljat, kako se bomo imenovala.

SUZI: Vijolice!

VERA: Materine dušce!

MARIA: Men se zdi to vse skupaj nerealno, neizvedljivo ... in in otročje.

VERA (*Marii*): Pust jo, naj sanja.

EVELIN: Da vas slišim. Gremo, prva je na vrsti Suzi.

SUZI: Jaz? Kaj pa naj?

EVELIN: Ja, zapoj nekaj, a ne.

SUZI: Saj bi, ampak ne vem, kaj.

EVELIN: Ne me zajebavat, nimamo časa za to sranje. Čez en mesec bomo na televiziji!

SUZI: Uspavanko znam.

EVELIN: Daj.

SUZI: Tole bi danes tamalemu zapela, če bi bila doma. Tako pa me spet ne bo in ne bo imel uspavanke in ...

EVELIN: A bi začela?

SUZI: Okej ...

*Tiho je nočka prišla,
s polnimi jerbasi sna,
psiček je repek spodvil,
čriček je gosli pustil,
zvonček je v rosi zaspal,
zajček si v grmu postlal.
Mamica le še bedi,
dete pa njeno ...*

Ne morem.

EVELIN: Suzi, zberi se. Na avdiciji si. Ne moreš zdaj jokati.

SUZI (*ji gre na jok*): Oprostite, samo ...

EVELIN: V šovbiznisu to ne gre tako. Zberi se in nadaljuj.

SUZI: *Mamica le še bedi,
dete pa ...*

SUZI: Ne morem. Tašča nikoli ne poje uspavanke. Je preveč fina. Pa še smrdi po naftalinu in poceni parfumu. Pa vedno ima mrzle roke. Danes sem ga hotla jaz pokrit in hotla sem mu zapet uspavanko. Moj sin si zasluži uspavanko!

VERA: Ni konec sveta. Jaz nisem nikoli pela uspavank. Včasih nismo delal cirkusa, pa so vsi gor zrasli.

EVELIN: Če bi rada bila na televiziji, se boš morala bolj potruditi. Okej, naslednja je Vera!

VERA: Ja? Kaj?

EVELIN: A moram spet ponavljati. Na avdiciji si! To je tvoja priložnost, da nekaj narediš iz sebe! Dokaži, da si tudi ti lahko nekaj posebnega. Vsi ti bodo ploskali, vsi te bodo imeli radi! Našo Vero iz trgovine.

VERA: Koga? Mene? O, kakšna čast! O, in pred toliko ljudmi! Kaj bi pa zapela ... Bom tole, jo je pela moja mama, to znam ... Joj, ta ženska je bila dobra kot kruh. Še živa bi morala v nebesa prit – če bi ta seveda obstajala ...

EVELIN: Daj že!

VERA: Dobro, takole gre ...

*Na oknu, glej obrazek bled,
na licih grenkih solzic sled.
Zakaj pa dekle komaj dvajsetih let,
tak žalostno gledaš v svet.*

*V hribe šel je dragi moj,
s fašisti bije težek boj;
morda je v krvi obležal ...*

EVELIN: Okej, dovolj! Vse boš zamorila! Misliš, da ljudje hočejo to poslušat, se spominjat teh groznih reči? Folk se hoče zabavat, odklopit možgane! Domov pridejo tečni in zmatrani.

SUZI: Meni je pa lepa pesem.

EVELIN: To ni primerno za zabavni program in konec. A znaš še kakšno?

VERA: *Šivala je deklica zvezdo, zvezdo rdečo kot kri ...*

EVELIN: Ne! Drugo!

VERA: *Tito, naša svetla bojna slava ...*

EVELIN: Ne, stop! Resno? V redu, sem slišala dovolj. Hm, ne vem, kako bo tole ... Okej, zdaj pa še Maria. Mariči, na vrsti si!

MARIA: Nimam časa.

EVELIN: Maria, ne bit fina, prosim.

MARIA: *Hrepenenje po svobodi jo je gnalo nazaj. Na višini osem tisoč metrov čas poteka drugače. Spremeni se pogled na življenje.*

EVELIN: Maria?!

VERA: Pusti jo, če noče.

EVELIN: Rabimo jo za naš girlband.

MARIA: *Želja po preživetju poganja kri po žilah, ko vse celice v telesu hočejo več kisika. Vedela je, da je vsak tak vzpon lahko njen zadnji. Vedela je, da jo doma čaka majhen otrok. Morala se je vračati v gore, brez tega je bila samo kolesce v družbi.*

EVELIN: Čeprav je Maria ponavadi kar *boring* in nima *sparkly personality*, tako kot jaz – a ni carski izraz? – ji bom vseeno dala priložnost. Maria, na vrsti si. Zapoj.

MARIA: Ne, hvala. Ne bi pela.

SUZI: Daj, no, na televiziji bomo!

VERA: Grem stavit, da ne bo odprla ust.

EVELIN: Stara misli, da vse ve, kaj se bo zgodilo. Pa se moti ... Maria, prosim te? Vsi dobri *girl bandi* so vsaj po štiri. Tri je premalo. Daj, Mariči, boš?! Prosim te?!

MARIA: Ne bom, sori.

EVELIN: Daj, no. Vse sem že premislila. Štiri sestre bomo iz razbite družine. Povezuje nas veselje do petja in povrhu smo še revne in čakamo na čudež!

MARIA: Ne morem verjet, da se še vedno pogovarjamo o tem. Rekla sem ne!

VERA: No, vidite.

EVELIN, SUZI: Maria, prosim! Maria! Pliiiiiz!

MARIA: Ne in konec! Nočem bit na televiziji, dol mi visi za te bedaste oddaje in zabit folk, ki jih gleda. In še bolj zabit folk, ki verjame, da jim bo en nastop spremenil življenje in jih bodo kar naenkrat vsi imeli radi. Ne, Evelin! Še vedno boš zagrenjena prasica, ki ne zna imet prijateljev! Suzi bo še naprej depresivna razvalina in Vera bo osamljena starka, ki ni nič dosegla v življenju! Ta debilen *girl band* si lahko nekam zatlačite!

VERA: Ko je Marija vse to povedala oziroma izkričala, ji je bilo seveda takoj žal. Ni bil njen namen, da bi nas žalila. Ampak veste kaj, meni je čist vseeno, če ji je žal ali ne. Ona tega ne bi smela. Maria, ti tega ne bi smela! Poglej, še celo Evelin si prizadela. Tega še nisem doživela, prmejduš.

SUZI (*Evelin*): Ne zdaj še ti jokati.

EVELIN: Sej ne jokam. Dol mi visi, kaj si ona misli! Ne vem, zakaj sem jo sploh povabila, taka prasica kot sem ...

MARIA: Glej, nisem tko mislila. Sori. Res ... V kot ste me stisnile. Žal mi je ... za vse.

Zazvoni zvonec za konec malice.

VERA: Zvonec!

SUZI: Zvonec in vsega je enkrat konec.

VERA: Konec špasa, drage dame. Delo kliče, arbajt! Kaj vse moramo še zrihtat ...

SUZI: Gremo, babe, da nam čim prej vklopijo TV. Jaz sem danes prva za daljinca. Vera, veš kaj sem te hotla vprašat – kako že ti delaš filane paprike?

VERA: Ej, čist enostavno. Vzameš papriko in zgoraj zarežeš v krogu – ampak moraš pazit, kakšen nožek boš vzela. Niso vsi ta pravi.

EVELIN: Enkrat bojo še vidle ... Enkrat boste vsi vedeli, kdo je Evelin!

Junakinje skladišča

Suzi, Evelin, Maria in Vera pospravljajo po skladišču.

SUZI: Kdaj bo konec teh konzerv?

EVELIN: Nikoli.

SUZI: Kdaj bomo lahko šle domov?

EVELIN: Se ne splača.

VERA: Podpisale smo za eno leto non stop, samo nedelje frej. Dobimo zraven stanovanje in prehrano. Ekskluzivna pogodba.

MARIA: Pogodba s hudičem.

VERA: Ta fina se spet pritožuje. Če ti kaj ni všeč, veš, kje so vrata. Koliko jih še čaka, da pridejo na tvoje mesto.

EVELIN: Norčujejo se iz nas. Direktorja itak spet ne bo.

VERA: Jaz samo vem, kaj so naročili in kaj je za nardit. Ko se dela, se dela.

MARIA: Ko našparam denar za tisk knjige, zginem od tu.

EVELIN: Za knjigo špara? Če bi jaz našparala, bi si kupila ... Kaj pa vem ... Če bi res velik našparala, če bi recimo na loteriji zadela, bi si lahko kupla vsaj kako garsonjero.

MARIA: Ne vem, če mam mi tok visoke loterije. Nikol ne bomo mele svojih stanovanj.

VERA: Zakaj pa jih nucate?

SUZI: Taščina hiša, taščino pohištvo, taščini krožniki in prtiči in trapasti porcelanasti okraski, taščino kosilo in taščina zadnja beseda.

VERA: Oh, punce, če bi jaz našparala, bi šla na križarjenje! S taveliko ladjo! 4D kino, pa 20 različnih wellnesov, pa 1000 trgovin, pa dvorana za drsanje, pa lepi avtomobili in lepe restavracije! Še prej bi si kupila svojo lastno televizijo za semle.

MARIA: Normalno.

SUZI: Če bi jaz našparala denar, bi otroka peljala v Disneyland. V Pariz! Tako si želita. Pa mlajšemu bi kupila tablico, ta starejšemu pa nov računalnik. Tak za igrice igrat.

EVELIN: Sem vedla, da boš to rekla. Vse za otroke. Kaj pa ti?

SUZI: Ne rabim nič. Otroc kar naprej nekaj rabijo. Drugi sošolci imajo, potem pa ...

EVELIN: Tudi če jima ne vem kaj kupiš, ju bo še vedno tvoja tašča vzgajala! Kdaj si ju nazadnje vidla, a? Včeraj, predvčerajšnjim? A sploh še vesta, da si jima matka?

MARIA: Ne bit nesramna.

EVELIN: A ti mi boš govorila?

MARIA: Ne omenjaj otrok.

SUZI: Ne, prav ima ... Čisto prav, res sem grozna. Tega vam nisem povedala. Ne kličeta me več mami ... kar tako ... po imenu – Suzi, a si prinesla sladkarije? Suzi, a lahko gledam TV? Taščo pa lahko kličeta babi!

VERA: Še ena izpoved reve samohranilke.

SUZI: Še lastna otroka me ne marata. In prav imata – saj nimam nič in ... nisem nič. Najboljše, da se kar fentam!

MARIA: Ko bodo počitnice, ju boš spet peljala na bazen in se boste imeli super.

SUZI: Na bazen, vedno samo na bazen! Pa še to samo popoldan, ker je cenej. In s sabo vlačim hladilno torbo, da ni treba kupit pomfrija in pijače.

EVELIN: Suzi, ne jamraj. Če boš ubogala in bila lepo tiho, boš enkrat šla na svoj oddelek.

SUZI: Bojim se, da se me sramujeta. Včasih me ta mlajši pogleda v oči in ima tak čuden pogled. Pogled, ki me pomiluje in hkrati odpušča, da bi najrajši zbežala v kopalnico in se zjokala. Zakaj bi moral imet otrok rad starše samo zato, ker so ga rodili? Kdo sem jaz? Nič. Nič nisem, nič nimam.

VERA: Daj, nehaj. Kaj bi pa rada bila, a?

SUZI: Ne vem, nekaj. Ali nekdo. Da bi enkrat v lajfu naredila nekaj pomembnega.

VERA: Bla, bla, bla! Vam jaz povem zgodbo o pravi junakinji. V začetku prejšnjega stoletja je bilo. Zinka se je rodila v revni bajtarski koči in je morala že pri sedmih letih služiti za pestro in kasneje za dekle. Njen mož je bil manjši kmet, po vojni je šel v industrijo. In je podlegel pijači, kot še toliko drugih. V pijanosti ga je grabila pohota

in včasih je morala bit žena vedno na uslugo. Tako so se otroci rojevali en za drugim. Zinka je skrbela za dom in za svojih 12 otrok! Še danes ne vem, kako ji je uspelo. Ata je večino denarja zapil ali zapravil, bog mu odpusti. Jaz sem se zadnja rodila, ko je imela mama že krepko čez 40 let, tako mi ni bilo dano, da bi jo dolgo poznala. In kako je bila zgarana, reva. Lahko povem, da je nikdar nisem videla, da bi se usedla, da bi spila čaj ali kavo. Naj počiva v miru, saj ni vedela, kaj je življenje.

EVELIN: Joj, Vera, kok si spet zamorila. Niso vse mame iste. Mene je moja imela rada, dokler sem bila majhna punčka s kitkami. Ko sem ji postala naporna, me je enostavno odžagala. Gladko ji dol visi zame. Fotra pa nikol nisem poznala, mi ni naklonil te časti.

MARIA: Poglejte vsi, tole je Evelin, super ženska in herojka! Oče jo je zapustil, še preden se je rodila, en kurc ga je brigalo. Mati jo je imela zgodaj, prezgodaj, kar ji je zamerila celo življenje, še danes ji vrača za svojo izgubljeno mladost – in na kakšen krut način – odreka ji materinsko ljubezen! Ampak naša junakinja Evelin je močna, ona se nikomur ne pusti. Tukaj je super Evelin!

VERA: Bravo, bravo! In ne pozabimo naše junakinje Suzane! Ostala je sama z dvema otrokoma, živi pri tašči in mora bit lepo tiho, ker je taščina hiša, taščina kopalnica in voda in elektrika in štrudelj in vse. Suzana sovraži svoj šiht, ampak dela nadure, zato da sinovoma ne bi nič manjkalo, da lahko obiskujeta nogomet, hip-hop in glasbeno šolo. In da bosta dobila vsak svoj mobilni, računalnik in drage tenisne, kot se za pošteno družino spodobi!

EVELIN: Bravo, Suzi! Danes je tukaj z nami še superherojka Vera! To je še stara garda, ženska, ki zna poskrbet za dom. Ženska, ki gor drži štiri vogale hiše in hkrati še gara v slabo plačani službi. Ženska, ki je vedno stregla svojemu dedcu spredaj in zadaj in ga imela pod kontrolo, kot malega otroka. Ženska, ki skuha najboljše ekološke filane paprike, ki so zrasle na njenem domačem vrtu!

SUZI: Bravo, Vera! Hura za Vero! Spoznajte še super junakinjo Mario! Maria je visoko študirana. Delala je napol zastoj pri nekem spletnem časopisu, potem so njeno rubriko ukinili. Na Zavodu so ji svetovali, naj se nauči razvijati mobilne aplikacije, saj je s svojo izobrazbo težko zaposljiva. Starši so jo nekaj časa podpirali, potem so jo soočili z realnostjo. Morala je vzeti prvo službo, ki je prišla na pot. Zdaj vsi nosijo posledice. Sram, ko očeta znanci sprašujejo o hčerki. Saj se nima s čim pohvaliti! Naša junakinja Maria fizično gara v skladišču. Z vsemi dodatki napraska za minimalca. Ampak ona ni obupala. V skladišču med odmori piše knjigo, obdana s škatlami ribjih paštet in kitajskega fižola! To je herojka Maria, dame in gospodje!

VERA: Ena bolj zmešana ko druga! Delo pa stoji. A sem vam že povedala, da kruha ne naredi ...

VSE: MOKA, AMPAK ROKA! Haha!

SUZI: Si že povedala, ja. Ampak samo 10-tisočkrat.

VERA: Jah, takle mamó.

Vera začne pospravljati po skladišču, sledijo ji še ostale.

Prašič iz ocvirkov drugič (in zadnjič)

Delavke pospravljajo, Vera razlaga o robi.

VERA: Tule so deklaracije za kitajski fižol. Saj poznate dril. Na vsaki konzervi treba preverit rok trajanja. Tu je deset tavžent nalepk. Če zmanjka, dobimo nove. In slučajno ne pomešat z ruskim fižolom – sta si precej podobna, tako na prvi pogled. Čeprav najboljši za paštašuto je pa poljski fižol – kdo bi si mislil.

SUZI: Ti daš fižol v paštašuto?!

VERA: Kaj pa misliš, stari ima tako najraje.

EVELIN: Je imel!

SUZI: Pusti jo, no.

V skladišče pride kupec. V rokah nese velik pladenj, na katerem je prašič iz ocvirkov.

SUZI: O, ne že spet. Vera!

VERA: Kaj je? Opa, spet vi. Gospod, kolikokrat vam moramo ...

EVELIN: Prašič! Prašič iz ocvirkov! Ne me jebat!

SUZI: Pa kar v skladišče ...

VERA: O moj bog.

KUPEC: Kupil sem ga!

MARIA: Ja, vidimo.

KUPEC: A ni krasen?

EVELIN: Pravo prase.

KUPEC: Rad bi ga delil z vami. Ker ste me rešile.

EVELIN: Juhu, prašič iz ocvirkov za vse!

SUZI: Jupi, malica, malica brez zvonca!

VERA: Niti slučajno. Prašič ne spada v skladišče. A ste znore!? Kaj če pride Grba?

KUPEC: Prosim vas, samo nekaj minutk. Da ga skupaj načnemo.

VERA: Odneste to domov ženi.

KUPEC: Je nimam.

VERA: Pa povabte prijatelje.

KUPEC: Nimam jih.

VERA: Sosedo?

KUPEC: Tudi ne. Žal.

Kupec odloži pladenj in odgrne folijo s prašiča.

VERA: Ne, ne, ne. Dajte to drugam.

EVELIN: Daj no, Vera. A lahko poskusimo? Na hitro?

KUPEC: Še kruh sem prinesel.

EVELIN: Mmm kako diši.

VERA: Mmm, res diši.

KUPEC: Dajte poskusit, gospa Vera.

Kupec Veri ponudi kos kruha.

VERA: Sej sem res že lačna.

Vera vzame kruh in pomaže po prašiču iz ocvirkov.

VERA: Kako je dobro!

Vera vzame še kruha in spet pomaže. Suzi, Evelin, Maria in kupec pomakajo kruh v ocvirke in navdušeno jejo.

SUZI: Dober je.

EVELIN: Kvalitetno prase.

MARIA: Mmmm.

KUPEC: Veste kaj, to je bil pa pameten nakup!

VERA: Pri nas dobite, kar si želite, kar bi si lahko želeli in ...

Kupec se začne daviti. Kupec postane zaripel, ne more do sape. Kupec se zvrne po tleh, pade v anafilaktični šok in izdihne.

SUZI: Vera?

EVELIN: O, fak.

VERA: Kaj stojite? Prvo pomoč, prvo pomoč!

Maria se prva zbere in skuša nuditi prvo pomoč, a je že prepozno.

MARIA: Ne diha.

VERA: Daj še, še poskušaj.

SUZI: O, ne. O, moj bog.

EVELIN: Kar padel je. Če je prašič strupen?

VERA: Ni strupen, če je bil na delikatesi.

SUZI: O, ne! Kaj bomo?!

MARIA: Verjetno je bil alergičen na ocvirke.

VERA: Grba bo vsak čas tu. In direktor!

SUZI: Direktor! Direktor cele regije! O, moj bog!

EVELIN: Skrijmo ga.

VERA: Kam?! Ni časa.

MARIA: Že vem. A imamo še kašno haljo? Oblecimo ga.

VERA: Imamo kokr češ.

SUZI: Grem iskat eno moško.

VERA: Pohit! Dejmo ga slečt.

Evelin, Maria in Vera slečejo kupca. Suzi prinese moško delavsko uniformo. Oblečejo ga v uniformo in mu nadenejo kapo na glavo.

VERA: To je naš novi nakladač ... gospod ...

EVELIN: Gospod Ocvirek.

VERA: Okej, super. Postavimo ga semle, ob škatle. Drži ga.

EVELIN: Mater je težek.

SUZI: Kot truplo je še težji.

Delavke namestijo truplo v pokončni položaj. Prašiča iz ocvirkov skrijejo. Ko ravno končajo, v skladišče stopi gospod direktor regije v spremstvu poslovodje Grebovšek.

GREBOVŠEK: Izvolite naprej, gospod velečenjeni direktor cele naše regije. Rada bi vam razkazala delovanje našega glavnega skladišča ...

EVELIN: Grba.

SUZI: Grba.

MARIA: In direktor.

VERA: In direktor.

GREBOVŠEK: Gospod direktor, naše skladišče obratuje sedem dni v tednu, 24 ur na dan. Šibamo non stop, noter ven noter ven, pretok robe, pretok kapitala, hehe.

DIREKTOR: Mhm, mhm.

GREBOVŠEK: Vera!

VERA: Ja, gospa?!

GREBOVŠEK: Gospa Vera je vodja izmene v skladišču.

VERA: Ja, to sem jaz.

GREBOVŠEK: Vera, povej gospodu direktorju cele naše regije, kako veliko je skladišče?

VERA: Ogromno je, gospa, gospod.

GREBOVŠEK: Kapaciteta?

VERA: 6.000 m², zgrajeno leta 2002, adaptirano leta 2015, na izjemni lokaciji, z lahkim dostopom z mestne obvoznice, na voljo 5000 parkirnih mest.

Poslovodja Grebovšek opazi truplo kupca.

GREBOVŠEK: O, moj bog.

Pavza.

GREBOVŠEK: Gospod direktor, me veseli, da ste si ogledali skladišče, morda je zdaj čas, da bi si ogledali še druge poslovne prostore, na primer ... pražarnico kave ...

DIREKTOR: Mhm, mhm. Kje imate ...

Direktor hodi gor in dol po skladišču in se ogleduje okrog.

GREBOVŠEK (*Veri*): Zakaj imate mrtvaka tukej?!

VERA: Kaj? Ne. Ne vem.

GREBOVŠEK (*za direktorjem*): Gospod direktor, gotovo ste že utrujeni od vseh teh regalov in artiklov in neskončnih vrst na policah. Kot lahko vidite, so naši delavci v izvrstni formi – skrbijo, da je skladišče vedno urejeno in vsi artikli etiketirani.

Direktor se približa pokonci postavljenemu trupu.

DIREKTOR: Mhm, mhm.

VERA: Zdaj smo pa v rit.

GREBOVŠEK: Novi delavec. Ravnokar je začel. Ne govori. Mislim ... Ne razume slovensko ... Iz ... iz ... Kazahstana je prišel. Peš. Dolga pot je, mal je še utrujen.

VERA: Priden delavec.

DIREKTOR: Mhm, mhm.

Direktor gre mimo trupa, ga ne pogleda. Hodi naprej proti izhodu.

VERA: Uh, sreča božja.

DIREKTOR: Kje zaboga imate kakšno stranišče? Nekaj me zvija po črevesju.

GREBOVŠEK: Aha, ja. Takoj. Kar z mano.

DIREKTOR: V tisto restavracijo ne grem več, prisežem. Sem takoj vedel, da je omakca prekisla, cmočki pa čist razkuhani In ... in preveč mokice, ane, ja.

GREBOVŠEK: O, ti smola.

DIREKTOR (*na poti ven*): Veste, imam občutljivo prebavo. Žena je rekla, da bi moral opustiti gluten. Kako, lepo vas prosim? Kdo se bo še s tem ukvarjal, porka flek?

Poslovodja in Grebovšek odideta.

VERA: O, hvala bogu!

EVELIN: Iz Kazahstana?!

SUZI: Kako sem se bala, še dihat nisem upala.

MARIA: Saj ga sploh pogledal ni. Nobene od nas ni pogledal.

EVELIN: Če ga je srat tiščalo, reveža. Kaj češ, vsakemu se zgodi.

VERA (*potreplja truplo*): Gospod Ocvirek iz Kazahstana, dobro ste se držal!

SUZI: A imamo še kaj prašiča? Jaz sem lačna.

VERA: Pust zdej prašiča. Grba bo vsak čas nazaj priletela.

Grebovšek priteče nazaj v skladišče.

VERA: No, kaj sem rekla.

GREBOVŠEK: Nič nočem vedet, samo znebite se ga! Takoj!

VERA: Jasno, gospa.

Grebovšek odide.

VERA: O, Marička. Ja, kam pa naj ga vtaknemo? Sej ni konzerva.

EVELIN: Dejmo ga v škatlo.

SUZI: A imamo tok velike?

VERA: Imamo. Tiste od sedežnih garnitur.

MARIA: Ubogi kupec ... Želel si je, da bi bil njegov dan končno nekaj posebnega.

EVELIN: Saj je tud bil!

VERA: Kaj češ, bog nič ne vpraša. Si in že te več ni.

MARIA: Kar živi, umre, da se iz minljivosti prelije v večno.

Suzi privleče veliko škatlo. Delavke poskušajo kupca stlačiti v škatlo. Zelo je težak. Komaj ga spravijo noter.

SUZI: Kaj pa zdaj?

EVELIN: Dajmo nekaj čez.

VERA: Točno! Pokrijmo ga.

SUZI: S čim?!

VERA: Kaj jaz vem, s čim? Nekaj najдите, pokrijte ga. Hitro!

EVELIN: Mene scat, Vera! Polulala se bom.

VERA: Spet? Več kot enkrat na dve uri je prepovedano hoditi!

EVELIN: Če me res tišči. Mi ja ne boš štela obiskov sekreta.

VERA: Okej. Pejd, če je nujno.

EVELIN: Še poscat se človek ne more v miru, kam smo prišli ...

Evelin odide.

VERA: Pa da ne boš spet 20 minut čepela tam!

V skladišče pride novinar z mikrofonom.

Novinarsko vprašanje

NOVINAR: Vstopamo v prostor. Ogromna hala, brez naravne svetlobe. Vidimo nekaj osebkov. Predvidevam, da so to skladiščne delavke. Stopimo do njih.

SUZI: O, moj Bog.

VERA: Marička, pomagej.

Maria zgrabi gajbo avokada in vse strese v škatlo, v kateri je truplo kupca. Zapre pokrov škatle.

NOVINAR: Dober dan. Sem poklicni novinar in prihajam v imenu oddaje Naša doba. Ja, gotovo so skladiščne delavke, se vidi po uniformah. Našo oddajo seveda poznate vsi – v njej lahko gledate male ljudi, ki živijo svoja bedna življenja v primežu sodobnega divjega kapitalizma. Je kar priljubljena oddaja. Na žalost ali na srečo, kaj naj rečem.

VERA: Kaj bi pa tale rad?

NOVINAR: Drage gospe, se zavedam, da vas priganjajo, da ste pod pritiskom norme, pa bi vas vseeno prosil za nekaj minut. Imam nekaj vprašanj.

SUZI: Ne vem, če lahko kej pomagamo za vašo oddajo.

NOVINAR: Iščem novo tragično zgodbo z jasno moralistično poanto o izkoriščanju malih ljudi. (*Veri*) Gospa, mi zaupate svoje ime?

VERA: Vera sem. Zakaj je to važn?

NOVINAR: Gospa Vera! Kakšno lepo ljudsko ime! Koliko časa pa že delate v tej luknji? V tem skladišču?

VERA: Zdaj bo že kakih 15 let.

NOVINAR: 15 let! Noro.

VERA: Vmes so trikrat prenavljali. Vsakič večje skladišče. Vsakič več robe za pospravit.

NOVINAR: Gospa Vera, a lahko za naše gledalce poveste, kakšno je vaše delovno mesto? Kako se počutite v službi? Povejte nam odkrito. Zato smo tu. Kar dajte, gospa Vera.

VERA: Kuga nej pa rečem? Delamo ... pa gre.

SUZI: A to bo po televiziji?

NOVINAR: Oddaja Naša doba – kjer lahko gledate ljudi, ki jim gre slabo, morda še slabše kot vam. Skupaj smo močnejši. Gospa Vera, kakšna je vaša služba? Ste zadovoljni, se počutite ... izpolnjeno?

VERA: Vse super, krasno. Štima.

NOVINAR: Skladiščna delavka se očitno boji za delovno mesto. Vas razumem, gospa Vera. (*Suzi*) Kaj pa vi, gospa? Imate kaj poguma?

SUZI: Jaz?

NOVINAR: A lahko našim gledalcem poveste, ali vas tukaj izkoriščajo in kako hudo? Izpovejte se. Mikrofon je vaš.

SUZI: Kaj? Jaz ne vem ...

NOVINAR: Še malo potrpljenja. Mogoče dobimo novo tragično zgodbo opeharjene delavke, s katero bomo lahko sočustvovali, se jezili na umazane kapitaliste in se pri tem počutili dobro. (*Suzi*) A se vi tukaj počutite kot človek ali kot mašina?

SUZI: Ne vem. (*Veri*) Saj sem človek, a nisem?

VERA: Joj, Suza, veš da si človek, no.

NOVINAR: V redu je, gospa. Vas popolnoma razumem. Situacija tukaj je hujša, kot sem pričakoval. Skladiščne delavke so terorizirane in vztrajno molčijo.

MARIA: Naši kupci, vaši gledalci dobro vejo, kakšne so razmere. Oni rabijo robo. In me rabimo denar! Tukaj nas plačujejo redno. Žal nimamo časa za vaša vprašanja. Hvala lepa in nasvidenje.

SUZI: Se opravičujem, da niste dobili nobene tragične zgodbe.

NOVINAR: Nič hudega, gospa. Grem poskusit še k čistilkam.

VERA: So jih že zdavnaj odpustili. Zdej čistijo prodajalke same. Ko zaprejo štacuno.

NOVINAR (*odhaja*): Aha, aha. Razumem. Če si premislite, me pokličite. Nismo dobili nobenih informacij, zapuščamo prostor. Gremo k prodajalkam.

SUZI: Na blagajno pejte!

Novinar odide. Vera in Suzi planeta k škatli.

VERA: Nič ni opazil.

SUZI: Hvala bogu.

MARIA: Prispodoba o kuhani žabi. V kuhinji je lonec vode. Voda brbota, vre, pokrov lonca poskakuje sem in tja. Vzamemo eno žabo – recimo, da je ponesreči zašla v kuhinjo – in jo vržemo v lonec. Žaba bo zaradi nevzdržnih razmer takoj skočila ven. Če žabo vržemo v lonec hladne vode, bo veselo zaplaval. Všeč ji je hladna voda. In šele potem vključimo grelnik in počasi segrevamo vodo do vretja. Žaba ne bo opazila, da se bliža katastrofa. Ostala bo v vodi do svojega tragičnega konca. Fascinantno, ne?

VERA: A vidiš to? Truplo mam v skladišču, tale pa o žabah.

Evelin se vrne s stranišča.

EVELIN: A ste me pogrešale?

SUZI: Evelin!

VERA: Dolgo si se obirala. Me pa garamo.

EVELIN: Vidim, ja.

SUZI: S televizije so prišli, s televizije so prišli! S prave televizije!

EVELIN: Ja, pa kaj še.

VERA: Res je. So nas snemali, da veš. Zamudila si! Kaj pa visiš toliko časa na sekretu!

EVELIN: Lažete, saj vem.

VERA: Vprašaj Mario.

MARIA: Ja, res je bilo. Nek novinar je želel, da mu povemo, kako je tukaj grozno. Pa nismo hotle nič povedat, ker smo reve. Skratka, nič nisi zamudila.

EVELIN: Kaj?! Prišli so s televizije?! In nobena me ni prišla iskat. Ne morem verjet ...

MARIA: Mah, res ni bilo nič takega.

EVELIN: Kakšne prasice ste! Kako ste me lahko pustile na sekretu, tukaj pa snemajo za na televizijo?! Suza?!

SUZI: Oprosti. Nisem vedla ...

EVELIN: Lahko bi bila tud jaz na televiziji, če bi prišla pome. Suza?!

VERA: A je ona kriva, da si čepela na sekretu tolk časa?!

EVELIN: Lahko bi prišla pome! Pa je preveč butasta! (*Suzi*) Samo ne misli, da boš kadarkoli lahko delala na svojem oddelku. Vse rože bi ti crknile ta prvi mesec!

SUZI: Ne govori tega.

EVELIN: Štorasta si in zabita, tako kot so ti vedno govorili!

SUZI: Nehaj, Evelin.

EVELIN: Vedno boš ostala v tem kurčevem skladišču, vedno! Za drugo nisi sposobna!

SUZI: Evelin, dovolj.

EVELIN: Ne boš šla na svoj oddelek, nikoli! Nikoli, Nikoli!

SUZI: Rekla sem, da nehaj!

Suzi skoči k Evelin in jo močno potisne. Evelin pade na škatlo, v kateri je truplo.

EVELIN: Aaaa!

VERA: A ste nore?! Dajte mir.

EVELIN: Fuj, fuj! Dajte me ven.

SUZI: Oprost, Evelin.

Suzi Evelin poda roko in jo potegne iz škatle.

SUZI: Nisem hotla ...

EVELIN: Fuj, ogabno.

VERA: Dovolj krega. Kaj bomo zdaj s tem hudičem?

EVELIN: Za začetek ga zalepimo.

VERA: Suza, daj trak.

Suzi Veri poda lepilni trak. Vera zalepi pokrov škatle. Škatlo potisnejo pod regale.

VERA: Tako. Izbrisano.

EVELIN: Kaj se gremo? Suza, greva se talk show.

VERA: Da te ne bom okrog ušes. Veste, kolk mamó še za zložiti! A vas mogoče plačujejo za čvekanje?! Da ste mi čist tih! Premaknite te lene riti in končno začnite delat! Vsi vemo, da bi rajši čepele doma na socialki, lenarile in cuzale državo. Preklete lenuhinje! Golazen, prekleta!

MARIA: Vera ima vsake toliko časa avtoritarne konzervativno-desničarske izpade.

VERA: Jaz sem tu vodja izmene, jaz!

MARIA: Ampak ne misli resno.

VERA: Od zdaj naprej se boste hitreje obračale! Koliko jih čaka zunaj pred vrati, da vas zamenjajo. Jutri ste lahko že na cesti! Ajmo delat! Hitreje! Zlagej! Kaj je to? Artikli se morajo dotikati! Pa deklaracije spredaj! Da se vidi datum! A je jasno?

VSE: Ja, Vera.

VERA: Ste razumele?!

VSE: Smo razumele.

VERA: Prave nalepke na prave artikle ...

VSE: ... in prave artikle na prave police!

VERA: Tako. Zapomnite si. Zdaj pa čik pavza.

SUZI: Juhu, čik pazva.

EVELIN: Kaj se gremo?

VERA: Punce moje, jaz ne morem več. Ne morem več! Vsega mam poln kufer.

SUZI: Jutri je nedelja! Babe, jutri gremo domov.

VERA: To pa še ne vemo.

MARIA: Ob nedeljah nas včasih spustijo domov. Če ni ravno kak praznik ali poseben dogodek, kot na primer teden jesenskih popustov ali veliki črni petek.

SUZI: Jutri ni nič posebnega. Jutri gremo domov.

EVELIN: Vedno si lahko kaj izmislijo.

VERA: Jaz moram jutri skuhat ričet za cel teden. Moj stari obožuje ričet. Me zanima, kakšno bom našla hišo. Gotovo ni nič pospravil.

EVELIN: Evo, spet.

SUZI: Evelin, pusti jo.

EVELIN: Na živce mi gre, da tako govori o njem. Vera, tvoj mož je umrl pred 5 leti. Raka je imel in je umrl!

VERA: Lažeš, lažnivka lažniva! Lažeš, kradeš, bolhe ješ.

EVELIN: Potem sem pa jaz nora.

VERA: 4 leta in 253 dni, ne pa pet let! 4 leta in 253 dni. Jutri bom šla domov in mu bom skuhala ričet.

SUZI: Boš, boš.

EVELIN: Eh, koze.

Pride nova roba

Maria, Evelin, Suzi in Vera pospravljajo po skladišču. V skladišče pride Bigi.

BIGI: Se opravičujem, a lahko en podpis?

SUZI: Spet roba!

EVELIN: Jebemti.

VERA: O, fant! Še vedno voziš? Kako si priden. Če bi jaz imela sina ...

EVELIN: Ja, pa ga nimaš. Pusti ga. Kako ti je že ime? Eno seksi ime je bilo ...

SUZI: Evelin! Obnašaj se. Kaj si bo mislil?

EVELIN: Kaj? Naj si misli, da sem osamljena, od dela naveličana in da bi šla z veseljem z njim za škatle.

VERA: Dovolj! Gremo robo štet, takoj.

BIGI: A imate kaj za reklamacijo?

VERA: Ne, nimamo.

EVELIN: Kaj da ne? Kaj pa tista škatla tamle? (*pokaže na škatlo s truplom*)

VERA: Aja, tista škatla! Saj res. Ja, to je reklamacija. Točno, da res.

BIGI: Aha, aha.

EVELIN: Avokado. Ves je nagnit. Država izvora Izrael. Kar nazaj jim ga pošljite.

Evelin in Suzi potegneta škatlo na sredino.

BIGI: Uf, težka je.

EVELIN: Gnili avokado je težji.

BIGI: Aja?

EVELIN: Daj, da ti pomagamo.

Evelin, Maria, Suzi in Bigi odvedejo škatlo, v kateri je kupec. Bigi odide.

SUZI: Pa srečno!

EVELIN: Tako. Nazaj v Izrael!

SUZI: In če ga najdejo?

EVELIN: Eh, eno truplo gor ali dol. Kaj pa je to za njih.

MARIA: Božja moč v rešitev vsakemu, ki veruje – najprej Judu in potem Grku.

VERA: Gremo punce, še malo in bomo fertik. Jutri je nedelja!

VSE: Jutri je nedelja.

Stavka

Delavke zlagajo in pospravljajo po skladišču.

SUZI: A je že nedelja?

VERA: Ne še.

EVELIN: A ni že cajt za televizijo? Kdaj bodo vklopili?

SUZI: Že celo večnost zlagamo. Kdaj bo televizija?

EVELIN: Televizija, televizija!

MARIA: Kolk je ura?! Ura?? A ima katera uro?

VERA: Kaj ti bo ura?

MARIA: Da bi vedla, kdaj se delavnik konča, a ne?!

VERA: Konča se, ko nam rečejo, da se konča. Tako smo podpisale.

EVELIN: Ekskluzivna pogodba.

SUZI: Jaz ne bom zdržala.

EVELIN: Boš, boš.

SUZI: Itak nikol ne bom šla na rože.

EVELIN: Ne tko govorit! Če boš lepo tiho in ubogala ...

VERA: Oddelek za rože so ravnokar ukinili – se jim ne splača več. Preveč konkurence, nizke cene, ni marže.

EVELIN: O, sranje.

SUZI: Saj sem vedela.

MARIA: Pa nisi mogla prej povedat?

VERA: Ni bilo pravega momenta.

EVELIN: Ti vsaj ne bo treba po zemlji brskati! Ne boš mela črno za nohti.

VERA: Punce, katera bo kofe pila? Bom skuhala, da bomo lažje pokonci.

EVELIN: Jaz bom.

SUZI: Jaz tud.

VERA: Maria?

MARIA: Ja, bom.

EVELIN: Zakaj nam ne dajo televizije? Zdaj bojo kmalu Talenti. Sama se bom prijavila, če nočete bit z mano v girl bandu. Enkrat sem že bila na avdiciji. Za film. Ko sem prišla tja, so mi povedali, da gre za pornič. Dobila bi super plačilo. Pa nisem upala.

SUZI: Ti kar nakladaj.

EVELIN: Eh, Suza, nimaš pojma.

MARIA: Mogoče te bojo pa enkrat dali na plakat od štacune – kako mesiš testo za kruh.

EVELIN: Veš kaj, ne norčuj se.

MARIA: Oni se norčujejo iz ljudi.

EVELIN: Kot da ne vemo. Norčujejo se. Iz vas, iz nas, iz vseh! Kje je zdaj ta kofe? Vera?!

VERA: Kaj se dereš. Kave ni več.

EVELIN: V štacuni je 10 regalov kave?!

VERA: Plina je zmanjkalo.

EVELIN: Jebemti plin! Spet šparajo.

MARIA: Pa pejmo nekam ven na kavo. Pustimo vse in gremo.

VERA: A si nora?

SUZI: Da bi kar šle?

MARIA: Pač ...gremo. Pustimo robo in gremo ven. In ne pridemo nazaj, dokler nam ne izboljšajo pogojev dela.

EVELIN: A se veš, kaj je to? Se zavedaš, kaj si pravkar rekla?

MARIA: Ja?

VERA: Stavka! Sindikat! Delavsko gibanje!

SUZI: A te besede sploh še obstajajo?

MARIA: Predstavljajte si: če ne bo nobeden sproti zlagal, se jim bo roba nabrala do stropa in vse se bo zabasalo. Kot ... kot star pokvarjen sekret.

EVELIN: A si predstavljate? Pride velečenjeni direktor regije, se usede na sekret, ker se je prej fino najedel na službene stroške v fini gostilni, in kaj se mu zgodi? Revežu se sekret zamaši!

VERA: Ja, ja, se zabaše in ne gre nikamor, ne naprej in ne nazaj!

MARIA: Zunaj ga čakajo poslovni partnerji, v sekretu pa voda do vrha in na sredini plava ... saj veste kaj!

SUZI: Kaj bi naredil? Vode ne sme še enkrat potegniti, svojega dreka ne bi rad ven vlekel, najrajši bi pustil sranje, kot je ...

EVELIN: Ampak kaj, če bo šel takoj za njim nekdo na stranišče?

MARIA: Huda dilema za našega gospoda direktorja. In to še ni vse. Ko bosta z Grbo prišla na ogled skladišča, se bodo avtomatska vrata odprla in na glavo se jima bo vsulo deset tisoč konzerv fižola, ker v skladišču ni bilo nikogar, da bi jih pospravil!

EVELIN: Točno! Gremo domov, pa če se jim lastni drek na glavo usuje.

SUZI: Gremo!

MARIA: Gremo!

VERA: Gremo! Klinc jih gleda vse skup! Saj nismo roboti!

SUZI: Jaz nisem mašina! Človek sem. Mama sem. Ženska sem. Moje telo pripada meni.

EVELIN: Dovolj garanja, domov gremo!

MARIA: Dovolj izkoriščanja! Domov!

SUZI: Nisem robot. Rada bi bila ... ne vem ... srečna!

EVELIN: Srečna. Srečna. Vsak bi rad bil srečen. Ampak KAKO? To je kurčevo vprašanje!

VERA: Ne deri se, tamala.

V skladišče pride poslovodja Grebovšek.

SUZI: Khm, Grba.

MARIA: Grba.

EVELIN: Grba.

VERA: Dober dan, gospa Grebovškova.

GREBOVŠEK: Že zdavnaj je večer.

VERA: Aja? Nismo opazile.

GREBOVŠEK: Prišla sem vam povedat dobro novico. Zaenkrat ne bojo odpuščali. Ne še ta mesec. Dela je dovolj.

SUZI: O, sreča!

VERA: Super novica.

GREBOVŠEK: Bilance so dobre, vozički polni, roba hodi ven. V ponedeljek začnemo z novo akcijo. Treba pripraviti artikle. Jutri vas rabimo. Vse. Naslednjo nedeljo boste lahko frej. Zmenjeno?

VERA: Ja, seveda.

EVELIN: Itak bo slabo vreme.

SUZI: No, ja ... Sem mislila, da bom jutri videla otroke.

GREBOVŠEK: Tvoja otroka sta lahko vesela in ponosna, da imata zaposleno mamo, ki trdo dela in se žrtvuje, da lahko imata vse, kar potrebujeta.

SUZI: Ja, hvala.

GREBOVŠEK: Vaše delo je v podjetju zelo cenjeno. Za nagrado imate lahko danes eno uro več televizije.

EVELIN: Juhu!

SUZI: Super.

VERA: Hvala, gospa.

GREBOVŠEK: Jaz odhajam. Lahko noč in pazite na štacuno.

VERA: Seveda. Lahko noč, gospa.

Poslovodja Grebovšek odide. Luči ugasnejo.

VERA: Jah, takle mamo.

SUZI: Domov bi šla ...

VERA: Ne jokati Suzi, saj boš šla ... kmalu.

Vera objame Suzi.

EVELIN: Nobenga ni več tukej. Samo še me. Edine budale.

MARIA: *Noč je bila temna. Ni videla niti 10 centimetrov pred sabo. Vsak korak v neznano je lahko njen zadnji. Povsem izčrpana je obsedela v snegu in opazovala lučke naglavnih svetilk, ki so se počasi oddaljevale. Potem pa se je zgodil čudež. Oblaki so se razprli in ven je pokukal mesec, ki je obsijal pokrajino na gori s čarobno meglico svetlobe.*

EVELIN: Maria.

MARIA: Ja?

EVELIN: Nekaj bi te vprašala ... Obljubi, da se ne boš smejala.

MARIA: Ne bom.

EVELIN: A si se kdaj počutila, kot da imaš nekaj v sebi ... nekaj skritega. Neko moč ali energijo, ki samo čaka, da bi lahko prišla ven? Ki tiho brbota tu notri in povzroča nekakšno močno hrepenenje? Ki je na silo zatrto. In boli, mislim to povzroča tako čudno bolečino. Tu notri.

MARIA: Kot ptica pevka, ki ima zavezan kljun in mora ostati za vedno nema.

EVELIN: Vem, da se ti zdim neumna.

MARIA: Nehaj. To ni res.

EVELIN: Nikol nisem hodila v glasbeno šolo. Mat me ni hotla voziti, ker je bilo predaletč. Ne hodim na koncerte, ni časa, ni denarja. Ne maram iti v gledališče, ker se počutim bedno. Kot da ne spadam tja, kot da me vsi čudno gledajo. Pač ... rada pojem.

MARIA: Evelin, a bi nam nekaj zapela?

EVELIN: Ne vem ...

MARIA: Prosim? Daj, no.

EVELIN (*poje*):

Naredi, da bom ptica.

Ptica, ki krila razpre

in poleti drugam, daleč stran,

stran od puščave brez vode,

stran od teme brez sonca.

Naredi, da bom voda.

Voda, ki zalije pesek suh,

da bom dež, ki zalije puščavo.

*Naredi, da bom sonce.
Da si svetim sama,
ko vse drugo ugasne.*

V ozadju se prižge velik TV-ekran.

SUZI: Televizija!

VERA: Katera je na vrsti za daljinca?

EVELIN: Jaz!

Naslednji dan (eden izmed mnogih)

Maria, Evelin, Suzi in Vera v uniformah pospravljajo po skladišču.

VERA: Maria, a lahko prestaviš tele gajbe? V tisti kot jih zloži.

MARIA: Takoj bom.

EVELIN: Kje mam deklaracije za brezov čaj? Al se reče brezin čaj?

VERA: Dobiš.

SUZI: Že vem, kaj bom v nedeljo. Naslednjo nedeljo. Delala bom sirove štruklje. Otroka jih obožujeta. Pa fino bom zabelila z maslom in drobtinami. Nalašč bom dala velik sladkorja. Tašča ga ne mara. Itak nič ne naredim prav. Vedno mi soli pamet, kako je treba kuhat, kako je treba prat, kot da imam 12 let.

EVELIN: Ej, a ste že slišale tisti vic? Kako sta šla Mujo in Haso gobe nabirat in sta srečala medveda?

SUZI: Pa ne moreš zdaj vica govorit, ko jaz razlagam, kako je grozna moja tašča.

EVELIN: Zakaj ne? Vedno ponavljaš eno in isto. Vsi že vse vejo o tvoji tašči. Bodi vesela, da ti kuha in pere.

SUZI: Tvoj butasti vic pa sploh ni smešen.

EVELIN: Kako veš, če ga še nisem povedala?

VERA: Ej, nehajta! Dela imamo za cel dan. Da ne govorim, da spet pride nova roba.

MARIA: Spet? Saj ne bomo imele kam dat.

VERA: Vedno se najde prostor za več robe.

SUZI: A ste slišale tole? Baje da pride direktor regije spet pogledat našo poslovalnico!

VERA: Ej, jaz to vedno povem! Jaz sem vodja izmene, ne pa ti!

SUZI: Saj res. Oprost.

VERA: Baje jutri spet pride direktor regije na ogled. V pisarni so živčni, kot da Jezusa pričakujemo.

EVELIN: Stara misli, da je glavna. Pa ne bo več dolgo. Kmalu bom dobila napredovanje. Šefica mi je obljubila.

VERA: Pa kaj še! Nobenega napredovanja ne bo, dokler me bojo noge držale.

MARIA: *Noč na gori je bila mirna. Le tu in tam se je zaslišal piš vetra, ki je nosil snežinke po pobočju in se nežno zaganjal v šotorsko platno ...*

VERA: Kaj si pa tale podstopi? A imamo slučajno odmor, a?

MARIA: Ne, nimamo.

VERA: Ne fantaziraj in zlagaj! Jutri začnemo z novimi popusti. Dajmo, hitro zlagat! Stoječa voda se usmradi! Kruha ne naredi moka, ampak ...?

VSE: ROKA!

Konec